

SAYI: 07 7-21 OCAK 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

YARINLAR KÜRT HALKI VE EMEKÇİLERİNDİR

- Boyun Eğmekten, Başkaldırıya
- Stratejik Bunalım
- IRAK: Cadı Kazanı
- Sendikalar ve Komiteler Üzerine
- Halkların Devrimci Küba'sı'nı Savunalım
- Leninistlerden 19 Aralık Eylemleri
- Kombatımızı Andık

Merhaba,

Yeni yılın bu ilk sayısında sizlerle birlikte olmak-
tan büyük bir sevinç duyuyoruz. Yeni yılda umutları-
mızın daha da büyümesini, yeni bir devrim dalgası-
nın tüm dünyayı sarmasını diliyoruz.

Kapitalizmin mezar kazıcıları tüm dünyada ayak-
ta. Emperyalist-kapitalist soyguncuların “terörizm”
heyulası yaratmaları da yeterli olmadı. Artık burjuva
yalanlar tutmuyor. Dünya üzerinde devrimci bir sü-
reç olgunlaşmaya devam ediyor.

İşçi sınıfı ve emekçileri mücadeleden alıkoyan et-
menler, birer birer ortadan kalkıyor. Artık kapitalist-
ler, işçi-emekçilere “sus payı” bile veremeyecek du-
rumdalar. Burjuva sendikacılığı çöküyor; artık hiç
kimseyi oyalayacak, avutacak durumda değiller; fo-
yaları meydana çıkıyor. Sınıf savaşımı kaçınılmaz o-
larak işçi ve emekçileri etkisi altına alıyor; giderek
siddetleniyor. Burjuvazi ve proletarya arasındaki sa-
vaşım, tüm yüzyıla damgasını vurmak üzere öne çıkı-
yor. Burjuvazi ile proletarya arasındaki savaşım, tüm
yüzyıla damgasını vurmak üzere öne çıkıyor. Bu sa-
yıdaki başyazımızı bu konuya ayırdık.

Tarihsel inisiyatif, artık işçi ve emekçi halkların
eline geçti. Burjuvazi, yarınından emin değildir.
Bundan sonra çöküş dinamikleri daha hızlı işleye-
cektir. Emperyalist-kapitalist sistemin çöküş dina-
miklerinin ortasında Türkiye duruyor. Artık hiçbir
konuda uzun süreli stratejiler çizemeyen tekelci ka-
pitalist sistem, tam anlamıyla bir sıkışma içinde; bu
sıkışmayı bir patlama ve ardından çöküş izleyecek.

Emekçi sınıflar, bu tarihsel durumdan toplumsal
bir devrim için yararlanmayı bilmelidirler.

Dergimiz durup dinlenmeden bu sürecin tüm o-
lay ve olgularını izleyip araştırmaya, bunlardan siz
okuyucularımıza devrimci sonuçlar çıkarmaya gayret
edecektir.

Dünya üzerinde taşların yeniden yerinden oyna-
maya başladığı günümüzde, bir sonraki sayımızda
buluşmak üzere...

aışığı
sanat merkezi

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ ANTEP ŞUBESİ AÇILDI

İşçi sınıfı ve emekçilerin kültürel, sanatsal, felsefi
yönden gelişmesinin önemini farkındayız. Bunun
için biz hiçbir fedakarlıktan ve özveriden, ödenecek
hiçbir bedel ve zorluktan kaçınmayacağız. Ama bu
mücadele hepimizindir; Ayışığı Sanat Merkezi
hepimizin, Antep halkınındır, işçi ve emekçilerindir.
Gelin hep birlikte üretelim, paylaşalım. Kendimize,
sınıfımıza, doğaya ve topluma yabancılaşmayalım.
Gelecek güzel günler yeni ve özgür bir dünya kurma
mücadelesinden geçiyor. Bunun bir parçası olarak
Antep'teki çalışmalarımız başlamıştır. Yeni yılda daha
güçlü bir mücadele verebilmek çabasıyla Antep'ten
Mücadele Birliği okurlarına merhaba!

ADRES: Akyol Mah. Şaban Sok. No:2/6 ANTEP
TELEFON NO: 0(342) 230 38 74

aİZMİR İŞIĞI
SANAT MERKEZİ

Cevdet Bağca
Ayışığı Şiir Topluluğu
Müzik Dinletisi

Umudumuz kavgada,
Kavgamız Sanatımızla
Kavganın her alanında!

Bilincini paylaşan bütün dostlarımızı
AÇILIŞIMIZA
davet ediyoruz

11 Ocak 2004 Pazar, saat: 15.00
1337 Sk. No.18 Çankaya, İZMİR (Batı Dersanesi Karşısı)
0232 446 35 14

BOYUN EĞMEKTEN, BAŞKALDIRIYA

İşsizliğin çok yüksek boyutta olduğu ülkelerde, bunun çalışan sınıf üzerinde iki yönde etkisi olur. İşçi sınıfının bir kısmı, işsiz kalmamak için, sermayenin diktasına boyun eğer, en ağır çalışma koşullarında, ortalamanın altında bir ücrete razı olur. Diğer bir kesimi ise, sermayenin egemenliğine karşı başkaldırır, yaşam koşullarını değiştirmek için mücadeleye atılır.

Emperyalist ülkelerde, işçi sınıfının büyük bir bölümünü, sermayenin diktasına boyun eğmeye götüren diğer etken, kapitalistlerin, yeni sömürgecilik ilişkisinden elde ettiği sömürünün bir bölümünü “sus payı” olarak kendi işçilerine vermesidir. Onlar da, emperyalist politikalara sustular. Bu, aynı zamanda, işçi hareketini sosyalizmden uzaklaştırmayı amaçlayan, marksizmden her tür sapmanın temelini oluşturdu. İleri kapitalist ülkelerdeki komünist partilerin durumunu, bu gelişme açıklar. Bu belirleme, marksist-leninist harekette klasikleşmiştir artık.

Bağımlı kapitalist ülkelerde, işçi sınıfının önemli bir bölümünü, kapitalistlerin diktasına boyun eğmeye götüren bir neden yüksek boyutlu işsizlikten, diğeryiye halk yığınlarının derin yoksulluğudur. Bu durum sömürgeler için de geçerlidir. Buralarda iş bulabilenler, kendilerini çok yoksul yığınlara göre “şanslı” saymışlardır. Bu ise, bu ülkelerde, sarı sendikacılığın ve ılımlı sol partilerin sosyal zeminini oluşturur. Bunlardan en yüksek ücret alanları, ılımlı sol politikanın ötesinde, burjuva politikaların açık destekçileri oldular. İşçi kardeşlerinin mücadelesinden uzak durdular. İşçilerin, kapitalist egemenliğe boyun eğmesine, kimi politik etkenleri de eklemek gerekir. Güney Afrika’da ırkçılık, Türkiye’de ırkçılık, İsrail’de ırkçılık-

dincilik, Arap ülkelerinde dincilik gibi ve ulus çatışmaları.

Bağımlı ülkelerde olsun ileri kapitalist ülkelerde olsun sarı sendikacılığın, burjuva sendikacılığın varlığını sürdürmesi, burjuva ideolojik etkinin yanında, bu temelde açıklanamazsa, aydınlanmış olmaz. Burjuva işçi sendikacılığı, sermayenin egemenliğine boyun eğmiş, burjuva etkisinde kalmış işçilerin yoğunlaşmış hareketinden başka bir şey değildir. Sömürgeelerde ise, sömürgecilğe boyun eğme biçiminde ifadesini bulur. Tüm bunlara, sendikaların yapısında görev yapanların burjuvalaşmış durumlarını da eklemek gerekiyor. Hiç şüphesiz geri kapitalist ülkelerdeki “şanslı” işçilerin “şanslılığının” temelleri, ileri ülkelerdeki sınıf kardeşlerine göre pek sağlam değil. Her an yıkılmaya hazırdır. Fakat, yoksul halkın durumuna bakıp, iyice burjuva egemenliğin altına giriyorlar. Oysa ki kapitalist sömürü ve halkın yoksulluğu onları da vuracaktır.

Bugün bu durum, tümünden alt-üst oluyor. Sınıf savaşı, ezilen ve sömürülen işçi sınıfının tümünü etkisi altına alıyor. Ama, arada uzun bir duraklama mesafesi oldu.

İşçi sınıfının yaşam koşulları tüm dünyada kötüleşti. İşsizlik dev boyutlara ulaştı. Mülksüzleşen halk yığınlarının sefaleti ve yoksulluğu ileri noktalarda. Halk kitlelerinin yaşam olanakları tümünden ellerinden alındı. Kapitalistler, dünya nüfusünün bu en büyük bölümünü, kapitalizm açısından “gereksiz” nüfus olarak görüyor. Tüm bu gelişme, kapitalist birikimin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Yalnızca sonuçları değil, aynı zamanda zorunluluğudur. Kapitalizm, yalnızca kutuplar arası uçurumu derinleştirmekle kalmaz, bu kutupluluğun kendisine dayanır. Kutupluluğu her gün yeniden ve yeniden üretir. Kapitalist top-

lum iki kutuplu toplumdur. Ve iki kutuplu toplum olarak varolabilir.

Kapitalist toplum, aralarında uzlaşmaz sınıf çelişkileri olan iki sınıfın, proletarya ve burjuvazinin hem birliğine, hem de çatışmasına dayanır. İki sınıf arasındaki çatışma, kimi tarihi ve suni nedenlerle “yumuşasa” da, aralarındaki uzlaşmaz karşıtlık her zaman vardır. Ne çatışmanın yumuşaması ne iki sınıfı uzlaştırma çabası, kapitalist üretimin doğasında varolan uzlaşmaz çelişkiyi ortadan kaldırır. Bu çelişki, üstü örtüldüğü durumlarda bile eşyanın doğasına uygun olarak sonuçlarına doğru katı bir biçimde ilerler. Bu nedenle, toplumsal örtüler ve suni nedenler kalkar kalkmaz en kaçınılmaz sonucu olan sınıf savaşının şiddetlenmesine yol açmıştır.

Bugün, uzlaşmaz sınıf çelişki ve karşıtlıklarının hangi noktalara doğru ilerlediğini, proletaryanın esen sınıf savaşı fırtınasında görüyoruz.

İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları güvenilmezdir. Kapitalist kriz ve yıkımla sarsılmayan işkolu kalmamıştır. En “güvenilir” işkolları, en güvenilmez hale geliyor. Kendini “şanslı” sayan bir işçi, bir anda kendini şanssızlar arasında bulabilir. İşçi sınıfı için, kapitalizm koşullarında, bugün dünden kötü, yarın bugünden daha kötü olacaktır.

Avrupa işçi sınıfından sonra, Amerikan işçi sınıfı da aynı şeyi söylüyor: Eğer harekete geçmezsek elimizdekileri koruyamayız. İşçiler, bunları söylerken, yalnızca ekonomik nedenlerden hareket etmiyorlar. Esas olarak politik nedenlerden hareket ediyorlar. Kapitalist sınıf, tüm dünyada işçi sınıfına karşı kapsamlı bir saldırı içinde, işçilerin sınıf mevzilerini ve örgütlülüğünü devlet gücüne dayanarak yokediyor. İşte işçi sınıfı, her yerde, artık harekete geçmeliyiz, derken başlamış olan burjuva iç savaşa, proleter iç savaşla yanıt vermekten söz ediyor. İşçi sınıfı, burjuva iç savaşı, kendi sınıf savaşıyla, onun zorunlu biçimi olan iç savaşla karşılaşmadan nefes bile alamaz.

İşçi sınıfının bir kesimi, burjuva diktasına boyun eğdiği için, kapitalist sınıfın egemenliği bu kadar uzun süre devam edebilmiştir. Ama, artık bu diktaya boyun eğen, baskı toplumuna sessiz kalan işçilerin bu kesimi bile, boyun eğmekten, başkaldırıya geçtiğine göre, burjuva toplumu uzun ömürlü olmayacaktır.

C.Dağlı

STRATEJİK BUNALIM

Ne dedilerse olmadı, ne yaptılarsa ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Ne sözlerinden geri dönebiliyorlar, ne de yeni şeyler söylemeye cesaretleri var. Burjuvazi dünya ölçüsünde girdiği bunalımın son meyvelerini topluyor.

Önce, “tarihin sonu”nu ilan ettiler. Proletarya bu palavraya, ‘90’lı yıllar boyunca gelişen ve Seattle olaylarıyla yeni bir nite-lik kazanan bir dizi hareketlilikle cevap verdi. Kapitalizmin mezar kazıcıları yine işbaşındaydı işte. “Medeniyetler çatışması” dediler. “Batı uygarlığını tehdit eden geri uluslar”dı bu kez hedef. Ama “uygar” batının emekçi sınıfları, Ortadoğu’nun küçük ama dev yürekli bir halkına dünya çapında destek vermek için, “hepimiz Filistinliyiz” diyerek ayağa kalkınca, bu demagoji de son buldu. Sözün yerine aksiyonu geçirdiler. Kendi terptiledikleri 11 Eylül saldırılarının kan kokan toz bulutları arasında, emekçileri can evinden vurduklarını sandıkları terörizm heyulasına sarıldılar. Ama 11 Eylül’ün etkisi o kadar çabuk geçti ki, aynı senaryoyu dünyanın çeşitli ülkelerinde defalarca tekrarlamak zorunda kaldılar. Teröre lanet borazanı, yanlış yerde ötüncü kalbura döndü. Ayaklanmalar yüzyılında burjuvazi böyle bir borazanla, ancak kendi çalıp kendi oynayabilirdi, öyle oldu.

Stratejik bir bunalımdan söz ediyoruz. Bütün dünyada, emek ile sermayeyi her alanda karşı karşıya getiren çelişkinin düğüm noktasını çözecek olan stratejidir. Burjuvazi artık strateji biliminden yoksun, kör bir kavga veriyor; bu çelişkiler karşısında hangi siyasal-toplumsal ve ideolojik araçlarla davranacağını, kendi güçlerini nasıl ve hangi düzen dahilinde konumlandıracağını şaşırılmış durumda. Bu temel çelişki, her alan ve her adımda kendi çıplak gerçekliliğini dayatırken; burjuvazi yakın zamana dek bu temel çelişkiyi örten, farklı biçimlerde sunan ideolojik-stratejik araçlara sahipti. Soğuk savaş yıllarında bu strateji genel bir kabul görüşüne ve işliyordu. Soğuk savaş sayesinde sendikaları kontrol altına almayı başarmıştı. Bu anlamıyla strateji işliyordu. Soğuk savaş bitirdiği düşünülen olayların baş kahramanı olarak kendisini selamlayan bir Amerikalıya Gorbaçov; “başınıza öyle bir bela sardım ki, gelecekte beni lanetle anacaksınız” diyordu.

NATO, bu strateji bunalımını geçen yıllarda fark etti, ama boşluğu doldurma çabaları sonuç vermedi. Çünkü bu bunalımın temelinde yatan nedenler bütün tarihi gelişmeler tarafından hazırlanmıştı. Kapitalist sistemin gelişme yasaları, bu sistemi, artık kendi sınırları içinde büyüyen güçleri denetim altında tuta-

maz hale getiriyordu. Toplumsallaşmış üretici güçler kapitalist kabuğa sığmıyor, bu gelişmenin yarattığı işsizlik ve sefalet, durdurabilmek bir yana, giderek hızlanıyordu. Bu durumda ekonomik bunalımdan (bunalım öyle sanıldığı gibi sadece borsaların çökmesi, şirketlerin iflası değildir) kaynaklanan siyasal bunalımın kendini tepe noktasında yeniden üretmesi, yani stratejik bunalımın patlak vermesi, burjuvazinin kaçınılmazlığı bir yazgı değildi.

Sistem tüm güçleri elinden geçiriyor, stratejik bunalım bu nedenle yaşanıyor. Artık ellerinde, emekçi sınıfları burjuva düzenin arkasında saf tutmaya zorlayan ne yapıstırıcıları ne de yatıştırıcıları kaldı. Çıplak zor da işe yaramıyor. Kendi gelişme yasalarını nasıl geri döndüremezlerse, kapitalizmi aşan tarihsel evrimin temel aktörlerini de bastıramıyor, dağıtamıyorlar. Yapabildikleri tek şey, denetimini kaçırdıkları güçleri belli sınırlar içerisinde tutmak. Geleceği olmayan her eylem gibi bu da strateji değil.

ABD stratejik bunalımı aşmak için üçüncü dünya savaşını başlattı. Ama daha ilk adımda, kafalarındaki planların gerçek yaşamla ilgisinin ne kadar olduğunu gördüler. İşgal ettikleri Irak topraklarında halklar, Amerikan özgürlüğüne değil, silahlı direniş özgürlüğüne sarıldılar. Her bastırma girişimi daha büyük ve daha geniş çaplı savaşıma neden oluyor. Dünya halklarını “terörizm” söylemiyle kendi yanına çekme planları yapan ABD, şimdi eski dostlarını bile kaybediyor ve yalnızlaşıyor; üstelik dünya halkları gözünde “en tehlikeli ülke” sıralamasında ilkler arasında yer alıyor. Hamiliğini yaptığı İsrail, bu listede en başta. Burjuvazinin strateji bunalımı, dünyadaki devrim dalgasının olgunlaşmasına dair bir ölçüdür: Emekçi sınıflara ve halklara kendi değer yargılarını kabul ettiremediklerinin, yığınların artık burjuva yalanları dinlemediklerinin bir kanıtı.

Emperyalizm elindeki bunca maddi olanağa, geniş propaganda aygıtlarına rağmen bu durumdaysa, bağımlı ülkelerin işbirlikçi iktidarları ne yapsın? Strateji bunalımı bağımlı ülkelerde de üst düzeydedir. Çünkü bu ülkelerin önemli bir bölümü, ya uzun iç savaşlardan geçmişlerdir, ya da şiddetli-kanlı sınıf çatışmalarının fırtına alanları olmuştur. Bu ülkelerin halklarına “terörizm demagojisi” eşliğinde emperyalist yalanları yutturmak daha da zor oluyor.

Çirkefe, yalana batmış emperyalist-kapitalist sistemin ayakta kalma çabaları dünyayı gerçek bir felaketin eşğine getiriyor. Çünkü, böyle karmaşa ve dengesizlik dönemlerinde burjuvalar ellerindeki gücü, sonuçlarına bakmadan kullanacak denli sağlıksız düşünebilirler. Elleri muazzam oranda nükleer güç olan bu sınıf, bugününü kurtarmak için dünyayı yok edebilir.

Bütün bunlara rağmen stratejik bunalımdaki emperyalizmin dengesizliği, dünyadaki bütün çelişkilerin açığa çıkmasına, olgunlaşmasına ve hızla çatışma durumuna gelmesine neden oluyor.

Kendini korumaya alan eski dünya değil, çeperleri zorlayan yeni dünya ve onun zincirlerinden boşanan güçleri, tarihin inisiyatifini ele alıyor. Gordion’un düğümünün tek bir kılıç darbesiyle kesilmesi için, birinin o çözülmez düğümü atması gerekiyordu. Artık kılıç tek çaredir. Stratejik bunalım, Gordion’un düğümüdür. □

IRAK: CADİ KAZANI

Irak'ta gelişmeler alabildiğine hızlanıyor. Sınıfsal çelişkilerin yoğunlaştığı karmaşık bir dönemden geçiyoruz. Bütün taraflar sürece ağırlığını koyma yarışında. Bu yüzden de çatışmalar şiddetleniyor.

Saddam'ın "ele geçirilmesi" neredeyse unutuldu gitti. Sorunu yargılama meselesine indirgeme çabası, bu uğurda kopartılan gürtlü, Saddam'ın kukla hükümet tarafından Irak'ta yargılanacağı kararıyla geçitiriliverdi. Ve bu arada Saddam'ın "ele geçiriliş öyküsü" de günyüzüne çıkmaya ve böylece esrar perdesi dağılmaya başladı.

Ver Saddam'ı, Al Federasyonu

Basına yansıyan haberlere göre, Saddam, G.Kürdistan kuvvetleri tarafından yakalandı. Bizzat Talabani'nin adamlarıydı onu ele geçiren. Ve bu sayede federasyon pazarlığı başladı. Direnişin güçlü vuruşlarıyla afallayan, Irak'ta durumu iyice zora giren, uluslar arası tepkilerle köşeye sıkışan ve iç kamuoyunda sıkıntılar yaşayan ABD-İngiltere yönetimleri, Saddam'ın kellesinde kendi kurtuluşlarını gördüler. Federasyon kabul edildi ve Saddam'ın biçare görüntüleri dünya medyasına düşüverdi. Hikaye böyle. Ki, daha Saddam'ın ilk görüntüleri yayımlanır yayımlanmaz, MOS-SAD'ın gayri resmi internet sitesi DEBKA, "Saddam çok önceden ele geçirilmişti" diyerek, bu duruma işaret etmişti.

Saddam'ın çok daha önce ele geçirilip geçirilmediğini bilemiyoruz; ancak federasyon düşüncesinin yüksek sesle dile getirilmesi bundan sonra oldu. G.Kürdistan'da bu doğrultuda adımlar atıldı. Birden ortaklık karıştı; gösteriler, cinayetler, katliamlar hızla tırmanışa geçti. G.Kürdistan, özellikle de Kerkük ve Musul, çatışmaların merkezi oldu.

Sonrasında gelişen olaylar da bunu doğrular nitelikte. Federasyon düşüncesi yüksek sesle dile getirildi. G.Kürdistan'da bu doğrultuda adımlar atıldı. Ve ortaklık karıştı. Gösteriler, cinayetler, katliamlar hızla tırmandı. G.Kürdistan, özellikle de Kerkük ve Musul, çatışmaların merkezi oldu. Bu iki petrol kentinin karışması, ayrıca dikkat çekici!

ABD İşgal Ettiği Topraklarda Yenilginin Hüsrânını Yaşıyor!

Kaygan Zeminde Politika

Ortadoğu kaygan bir zemin. Her dönem tehlikeli kaymaların yaşandığı bir bölge. Uluslararası arenada farklı emperyalist güçlerin birbiriyle çelişen çıkarları; bölge gericiliğinin iç dinamik ve eğilimleri, Ortadoğu'yu sürekli çatışmaların merkezine oturttu. Çok farklı güçlerin birbirleriyle çatışan eğilimleri, bölge gericiliğine ve çeşitli politik hareketlere, çok seçenekli bir hareket alanı sağladı. Ve güçler dengesindeki hızlı (hatta anlık) değişimlere göre politikalar da değişiverdi. Böylece bölge, sağlam ve ilkeli bir yönelimden uzak, güvensiz ve kaypak bir niteliğe büründü. Bu nitelik, bölge gericiliğinin ana eksenini oluşturan devletler düzeyinde görüldüğü gibi, oradaki çeşitli burjuva ve küçük burjuva politik akımlarda da belirgin olarak öne çıkar. "A-maca giden her yol mübahdır" düşüncesinde somutlanan makyovelizmi, bölgenin "resmi felsefesi" haline getiren, Ortadoğu'yu güvenilmez kılan koşullar, işte bunlardır.

Böylesi bir kaygan zeminde politik dengeleri gözetmek, güçler dengesini sürekli hesaba katmak ve faydacı bir tarzda güçlüye yanaşmak, bugün bu taraftan, yarın karşı taraftan olmak; burjuva siyasetinin özü hep bu olageldi. Ve bu siyaset, her şeyden önce kendi uygulayıcılarının başını yedi. Saddam, bunun trajik örneklerinden

biridir.

Asıl bedeli ödeyen, daima bölge halkları oldu. Savaşlarla; diktatörlüklerle; baskı ve işkenceyle; yağma, talan ve sömürüyle; katliamlarla yüzyüze gelen hep emekçiler oldu. Ve ne yazık ki, bu durum, bugün, kendi burjuva gerici önderliğinin sayesinde G.Kürdistan halkının başına geliyor.

Düşmanlığın Tohumları: Böl, Parçala, Yönet

G.Kürdistan'ın gerici burjuva önderleri Talabani ve Barzani, uğursuz işgal işbirlikçiliği rolüyle Kürt halkını tehlikeli bir maceraya sürüklüyorlar. Talabani'nin kendi yakıştırmasıyla "Ortadoğu'da herkesin fahişesi" olan bu burjuva önderlik, G.Kürdistan'ı işgalin ana üssü haline getirdi. Böyle yapmakla daha baştan, Irak emekçi halkları arasındaki birliği parçaladı ve Kürt halkını boy hedefi konumuna sürükledi.

Kürt halkı sürekli baskı ve işkenceyle, katliamlarla egemenlik altında tutuldu. Bölgenin gerici devletleri, Kürtlerin kendi gelecekları üzerinde söz sahibi olmalarını zorla engelledi. Kürdistan'ı parçalara ayırıp ilhak eden bu devletler, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını zorla elinden alırlarken, en büyük destekçileri ABD emperyalizmi idi. Kürt halkı, parçalanmış vatanını birleştirmek ve özgürlüğüne kavuşmak için savaşıyor, ona destek olan, onun yanında olan güç, uluslararası komünist hare-

ket ve bölge ülkelerinin işçi sınıflarıydı. Talabani-Barzani ikilisi, bugünkü işbirlikçilikleriyle Kürt halkının ve halkların düşmanlarının saflarında yer alıyor, halkların mücadele birliğini ve kardeşliğini baltalıyorlar. Kürdistan'ı aralarında paylaşmış olan Türk, Arap ve Fars gericiğinin ekmeğine yağ sürüyorlar. En tehlikelisi, egemen ulus şovenizminin karanlık senaryoları için verimli bir ortam yaratmış oluyorlar.

Kerkük ve Musul olayları, buradaki cinayetler, bombalamalar, gösteriler ve karışıklık, yukarda bahsedilen tehlikenin boyutlarını görmek açısından önemli. Bu olayların ardındaki güçlerden birinin de Türk devleti olduğuna kuşku yok. Birleşik Kürdistan korkusu -ki Birleşik bir Kürdistan demek, Türkiye, İran ve Suriye'nin haritalarının değişmesi, yani bölünmesi demektir- Türk devletini bu çılgınlığa sevk ediyor. Kürdistan'ın hayaleti bile Türk burjuvazisinin korku nöbetlerine girmesine yetiyor.

Talabani-Barzani ikilisinin mevcut politik çizgisi, halkların devrimci birliğini sabote etmek, onları köleliğe mahkum etmek anlamına geliyor. Bu, çizgiyi emperyalizmin Roma imparatorluğu'ndan devraldığı "böl, parçala ve yönet" politikasının önünü açmak, onu güçlendirmek demektir. Bu uğursuz rol, en başta Kürt halkı olmak üzere, tüm halklar için ciddi bir tehdit durumundadır. Ciddi bir kıyım tehlikesi var. Ve bunu engellenin tek yolu, bunalımdan devrimci çıkıştır. Bölge emekçilerinin mücadele birliğini örnek ve emeğin iktidarını kazanmak gerekiyor. Aksi halde bölge korukun trajedilere gebecektir!

Savaşın Genişleme Eğilimi

ABD ve ortakları, Irak'ı işgal ettiler ama, işgali sürdürüyorlar. Güçlü bir direniş var. Oysa Beyaz Saray'ın planlarında her şey daha kolay ve sorunsuz görünüyordu.

olsa da, savaşı yama/ genişletme arzusunun vazgeçmiyor. Hasımlarıyla hesaplaşmayı en güçlü olduğu alana, askeri alana kaydırmaya çalışıyor. Mevcut şartlarda bunu belki doğrudan kendisi yapmayı göze alamıyor. İşte burada da İsrail devreye giriyor.

İsrail'in son dönemdeki çıkışlarına dikkat edilirse, bu gerçek apaçık görülecektir. Önce İran ile restleşti İsrail. Açık bir saldırı tehdidinde bulundu. Gerilimi sürekli tırmandırma yolunu tuttu. Bu kıskırtıcı tavrıyla İran'ı (ve bir dizi ülkeyi) savaşın içine çekmeyi hedefliyor.

İran restleşmesinin biraz unutulur gibi olduğu şu günlerde, İsrail, bu defa Suriye'yi hedef almaya başladı. Suriye toprağı olup İsrail'in işgal altında tuttuğu Golan Tepeleri'ne Yahudi yerleşimleri inşasına başlanıyor. Bu, bir yönüyle açık savaş ilanı demek. İsrail, Ortadoğu'da, ABD'nin istek ve ihtiyaçları doğrultusunda, savaş kıskırtıcılığı yapıyor. Bizzat ABD içinde, savaşın genişletilmesi yönünde ciddi bir kampanya başlatıldı. Önümüzdeki süreci, bu yöndeki eğilimlerin, ABD içinde ve tüm dünyada karşıt eğilimlerle mücadelesinin sonuçları belirleyecek.

Direniş

Asıl Sahiplerinin Eline Geçiyor

Bu genel koşullar çerçevesinde, Irak'taki direniş, güçlenerek yoluna devam ediyor. Her gün onlarca saldırı, protesto gösterileri ve eylem yapılıyor. Helikopterler düşürülüyor, Yankee'ler ve diğer işgalciler birer ikişer öldürülüyor. Resmî rakamlara göre ABD kayıpları 500'e dayandı. Karşılığında ABD katliamları da arttı.

Ama asıl gelişme Irak işçi sınıfında yaşanıyor. Irak proletaryası, IKP merkezinin ihanetine alırdmadan, kendi bağımsız sınıf çizgisini örgütlemeye başladı bile. Di-

reniş her geçen gün serpilip genişlerken, işçi sınıfı da konseylerde ve işçi birliklerinde, yani kendi öz örgütlülüklerinde bir araya geliyor. Ve ülke genelinde merkezileştiriyor bu örgütlülükleri. Bu çok önemli bir gelişme. Bölgenin ve Irak'ın geleceğı açısından umut veren bir gelişme. Direniş ve yarının Irak'ını kurma görevi, asıl sahiplerinin eline, işçi sınıfının eline geçtiğinde, her tür gerici ayak oyunu ve bölme-parçalama girişimi boşa çıkarılacaktır. İşçi sınıfı, bu örgütü ve birleştirici yönünü, konseyleri ve birlikleri örgütleyerek daha şimdi den kanıtladı.

Sermaye cephesine gelince... ABD emperyalizmi, onun destekçileri ve işbirlikçileri, en fazla bundan, işçi sınıfının harekete geçmesinden korkuyor. Uyuyan devin uyanmaya başladığını gördüler ve telaşa düştüler. Bu, onlar için, direniş gruplarının önlenemeyen vuruşlarından da tehlikeli bir durum. Sermayenin tüm cennetini yitirme tehlikesi demek. Bu yüzden, Saddam rejiminin ne kadar anti-komünist baskıcı yasağı varsa, kukla geçici hükümet tarafından devreye sokuluyor. Sendikal faaliyetler yasaklanıyor. İşçi önderleri tutuklanıyor. İdari tedbirlerle proletaryanın yürüyüşü durdurulmak isteniyor.

ABD emperyalizmi kendi çocuğunun, Saddam'ın başını yemekle belki kısa vadeli çıkarını koruduğuna inanıyordu. Ama o Saddam, işçi sınıfı hareketinin önündeki büyük set değil miydi? Ve işgale karşı direniş koşullarında kendi gücünün farkına varmaya başlayan bir işçi sınıfı, önündeki engelden, hem de en büyük düşmanı olan ABD sayesinde kurtulmuşken, hedefine emin adımlarla yürümekten geri durabilir mi? Hangi güç onu durdurabilir ki? ABD'nin apar topar işbaşı yaptırıldığı eski rejimin artıkları mı?

Irak'ta taşlar köklü olarak yerinden oynadı bir kere. İstesin ya da istemesin, bu işi başlatan, işgal için kızgın Arap çölleri dalan ABD oldu. Şimdi taşlar yeniden dizilecek. Ama bu iş masa başında hazırlanan planlara göre olmaz. Savaş alanındaki güçler dengesine göre gerçekleşecek. Artık Saddam rejimi yok. Öte yandan işgalciler, direnişin gücü karşısında her geçen gün zorlanıyor. Bu karmaşık denklemde bugüne kadar ortalıkta görünmeyen Irak işçi sınıfı, şimdi sahnenin en önemli ögesi olarak öne çıkıyor. Kuşkusuz henüz yolun başında. Ama bir kez uyanı. Hiçbir güç onun yürüyüşünü durduramaz. Direnişin gerçek sahibi olarak yönlendiriciliğı eline aldığında, Ortadoğu'nun da kaderini eline aldığına görecektir, bu büyük yükü genç omuzlarına almaktan geri durmayacaktır. □

SENDİKALAR VE KOMİTELER ÜZERİNE

Amacı İsteyen Araçlarını Da Yaratmalıdır.

Komiteler ve sendikalarla ilgili pek çok tartışmaya tanık oluyoruz. Bu tartışmalarda genel olarak ya sendikalarla komiteler karşı karşıya getiriliyor, ya biri diğerine o ya da bu şekilde bağlanıyor, ya da birisi yok sayılıyor.

İşçi sınıfının denenmiş, sınanmış bu mücadele araçları, farklı dönemlerde farklı ihtiyaçlarla ortaya çıkmıştır. Komiteler olsun, sendikalar olsun, demokratik kitle örgütleri vb olsun tüm oluşumlara dolaylı

ya da direkt etkide bulunurlar. Bununla birlikte onların alt veya bağlaşıklık organları değil, tam bağımsızdırlar. Sendikalarsa, işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik, demokratik mücadele araçları, onların birlikte eğitimdikleri okuldurlar. İçlerindeki devrimciler ve tabandaki komitelerin baskısıyla devrimin hizmetine girerler. İşçi sınıfının uluslararası birliğini temsil ederler, enternasyonalı örerler. İşçi sınıfı partisinin politik ve ideolojik önderliğinin militanları aracılığıyla işçi ve emekçilerin mücadelelerinde devrimin araçları olurlar.

Bunun en çarpıcı örneği olarak, Bul-

garistan'daki devrim öncesi sendikalar gösterilebilir. Sendika, grev ve dayanışma fonuna 'illegal yaşayan devrimcilerle dayanışma fonu'nu ekleyerek, sendikaların devrimin hizmetine nasıl sokulabileceğini göstermiştir. Devrimde sendikaların engelleyici mi, yoksa yol açıcı mı olacağını belirleyecek olan, sendikalarda çalışma yapan devrimcilerin etkinlikleridir.

Sendikaların politik mücadeleye yönlendirilmesi, dayanışma ve politik grevlerin örgütlenmesi, sendikalararası en geniş koordinasyonun sağlanması ve enternasyonal tanımına uygun işkolu sendikacılığının kurulması, tabanın söz ve karar hakkının sağlanması, uluslararası bir sendikal cephenin yaratılması ve merkezileşmesinin sağlanması, her türlü devrimci eylemin bilinçlice ve tüm olanaklarla desteklenmesi temel perspektif olmalıdır. Sendikalar ve komiteler üzerine yapılan tartışmalara açıklık getirmek için her iki mücadele aracını işlevleri yönünden değerlendirmek gerekir.

Sendikalar

Buldukları sistemde üyelerinin ekonomik, sosyal ve politik haklarını korumak ve geliştirmek için, yasal çerçevelerde kurulmuş mücadele araçlarıdır. Çalışan işçi ve emekçilerin en geniş kapsamlı taban örgütleridir. Yönetim, genel kurullarda seçilir ve bir sonraki genel kurula kadar görev yapar. Yönetim, işyeri ya da işkolu adına grev kararı alır, toplu sözleşme yapar. Üyeleri adına onları temsilen patronla, hükümetle, uluslararası birliklerle ya da kurumlarla görüşme yapar, bu görüşmeler sonucu karar alır, uygular. Taban bağlarını temsilcilikler yoluyla sağlarlar. Sendikaların varoluş amaçları sömürüye son vermek değil, onu sınırlandırmaktır.

Kapitalizmin ilk yıllarında uzun mücadeleler sonucu kazanılmış olan sendika hakkı, kapitalizmin her aşamasında ve sosyalizmde de varlığını sürdürmüştür. Kapitalizmde mücadele ve birlik organları olan sendikalar, sosyalizmde de emeğin toplumsal örgütlenmesi ve eğitimi işlevlerini yerine getirirler. Sendikalar, önce işyeri sonra işkolu sonra federasyon/konfederasyon sonra da uluslararası birlikler yoluyla çalışanların en geniş birliğini oluştururlar.

Komiteler

Komiteler, ister şura, ister sovyet ya da meclis olarak adlandırılınsınlar, tarihte

benzer özelliklerle ortaya çıkmışlardır. Büyük altüst oluş dönemlerinde ve varolan geleneksel örgütlenmelerin yetersiz kaldığı koşullarda genellikle kendiliğinden bir biçimde örgütlenmiş olan yarı illegal örgütlerdir.

Burjuvazi ve işbirlikçileri hariç toplumun tüm kesimlerinin iradesinin dolaysız yansıdığı bu araçlar, genellikle herkesin katıldığı işyeri, mahalle vb meclislerinin en ileri kesimlerini temsil ederler. Konseylerde birleşen toplumsal sınıf ve katmanlar, mahalle, şehir ve giderek ülke çapında örgütlenmeyi meydana getirir. İşleyiş biçimiyle yasallığı yadsır, işçi sınıfı ve emekçileri iktidara yönlendirir. İlk ortaya çıkışlarında mücadele araçlarıdır.

İşyeri, okul, mahalle vb tüm bir alanı kapsarlar. Sadece çalışanları değil işsizleri, kadınları, esnafı sanatçıları yani toplumun tüm kesimlerini örgütler ve birbirine bağlarlar. (Örneğin bir mahalle komitesinde işçi, emekçi, köylü, kadın, işsiz, öğrenci, esnaf, sanatçı vb. temsilcileri bulunur. Aynı temsilciler komitesi/konseyi şehir ve ülke çapında da gerçekleşir. İşçi Temsilcileri Konseyi gibi.)

Komitelerde doğrudan demokrasi esastır. Tabanın doğrudan ulaşabileceği, istem, öneri ve şikayetlerini iletebileceği ve bürokratik kasıtları engelleyecek bir mekanizmaya sahiptirler. Tüm katılımcılar her konuda ortak tartışma sonucu karar alır ve uygularlar.

Yetki tamamen devredilmez, seçilen temsilciler her an geri çağrılabilir. Tek tek her birey toplumsal bir güç olarak doğrudan karar alan, yöneten, uygulayan ve denetleyen bir işleve sahiptir. Komiteler, güncel baskılara karşı savaşında **mücadele**; sınıf mücadelesinin sertleşmesi, keskinleşmesi ve boyutlanmasıyla **ayaklanma**; bugün mücadelede, kendi işleyiş yasalarını kendisi belirleyen bir organ olarak devrim sürecinde ve hemen sonrasında üretimin yeniden örgütlenmesi aşamasında **iktidar**; toplumun tüm kesimlerini devrime kanalize eden işleviyle **ittifak** araçlarıdır. İlk oluştukları andan itibaren bütün bu özellikleri içlerinde barındırırlar.

Yukarıda açıklandığı gibi sendikalarla komiteler farklı işlevlere ve güçlere sahip araçlardır. Sendikalarla devrimi örgütlemeye kalkışmak, sendikaları proletaryanın devrimci sınıf partisinin yerine ikame etmek nasıl ki “Anarko Sendikalizm” olarak tanımlanıyor ve sapma olarak değerlendiriliyorsa, sendikaların varlığını tamamen görmezden gelmek de benzer bir yanılgı olacaktır. Devrimciler sendikal olanaklardan onların içinde sınıfı temsil ederek yararlanırlar.

Sendikaları reformizmin, oportünizmin ya da işbirlikçi sendikacıların ellerine bırakmak, olanakları onlara altın tepsiyle sunmak olacaktır. Sendikalar bizim çabalarımıza karşın, işçi sınıfının mücadelesine karşı ve onlara rağmen bir işleyiş kazandırlarsa, komitelerimiz yoluyla onları devrim saflarına katmak ya da hiç değilse tarafsızlaştırmak önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Komitelerimiz bu mücadele için gerekli yaratıcılığı ve etkinliği gösterebilecek yapıdadırlar. Komitelere, devrimci ve demokratik biçimi verecek olansa içlerinde yer alacak devrimcilerin etkinlikleri ve eylemlerin öğreticiliği olacaktır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, gerek sendikalarda gerekse komite-konseylerde kadroları yoluyla sınıfa öncülük edecek, ideolojik ve politik birliği sağlayacak olan perspektifini sınıfa taşıyacaktır.□

İŞÇİLERDEN MÜCADELE BİRLİĞİ ÇAĞRISI

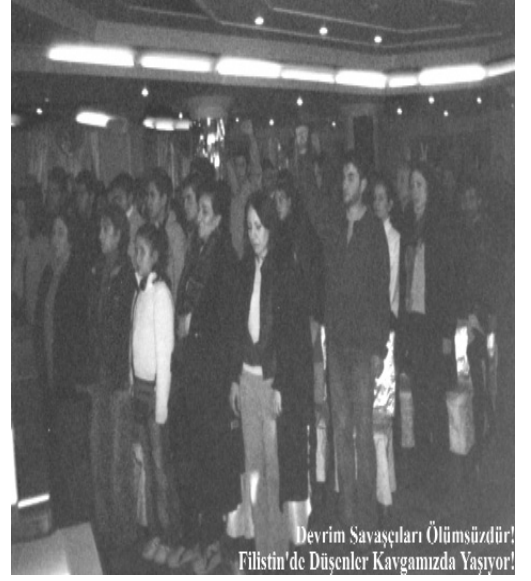
İstanbul Sendikalar Birliği 24 Aralık 2003 tarihinde Kadırga Kültür Merkezi'nde “Sendikal Haklar ve Demokratikleşme” konulu bir toplantı gerçekleştirdi. Çeşitli kesimlerden panelistlerin davetli olduğu toplantıda, kurulmuş olan kürsüye gelmek suretiyle bir çok insan görüşlerini sundu. Tek Gıda-İş'ten Levent Dokuyucu'nun başkanlık yaptığı panelde, akademisyen Tamer Timur ve Özgür Müftüoğlu'nun yanı sıra Tümtis Sendikası başkanı Sabri Topçu konuşmacı olarak yer aldılar.

Tamer Timur konuşmasında; askeri darbelerin Türkiye'de demokratikleşmeye nasıl zarar verdiğini anlattı. Türkiye'nin kalkınmasının dış güçlere havale edildiğini belirten T.Timur, küreselleşmenin jandarması IMF çalışanları aracılığıyla Türkiye'nin yönetildiğini söyledi. Uluslararası alanda gidişatın bir finans diktatörlüğüne doğru olduğunu söyleyen T.Timur, sorunun çözümünün devrimci sığrama olduğunu ve bunun için de devrimci bir güç yaratmanın gerekliliğinden bahsetti.

İkinci konuşmacı akademisyen Özgür Müftüoğlu ise, sermayenin egemen olduğu bir ülkede yaşadığımızı, üretim sürecindeki değişmelerin demokrasideki değişimlere de yansıdığını vurguladı. Demokrasinin esas olarak ortaya çıkacağı yerin üretim alanı olacağını söyleyen Ö.Müftüoğlu, işçi sınıfı dışında hiç kimsenin demokrasiyi savunamayacağını belirtti. Emekle sermaye arasındaki çelişkilerin had safhaya ulaştığını söyleyen Ö.Müftüoğlu sermayenin yeni üretim süreciyle emeği parçaladığını ve saldırı için zemin elde ettiğini vurguladı. Konuşmasında AB'den demokrasi bekleyenlerin yanıldığını, onların da emperyalist ülkeler olduğunu belirten Ö.Müftüoğlu, konuşmasını örgütlü olmaya yaptığı vurguyla bitirdi.

Panelistlerden en son söz alan Sabri Topçu ise, demokrasiyi “yaşam” olarak adlandırdıklarını söyledi. Ancak bu ülkede sadece sermaye için demokrasi olduğunu, şimdi özelleştirme vb. ile örgütlü toplumun ortadan kaldırılmaya çalışıldığını vurguladı. Emperyalist saldırıya karşı, tüm emek güçlerini birleştirmeye çağırarak S.Topçu, birlikte kavga çağrısı yaptı. Daha sonra söz alıp kürsüye gelerek konuşan işçiler, en çok geleneksel sendikal hareketin bittiği bir dönemden geçildiği, yeni bir örgütlenme ve çalışma anlayışına ihtiyaç duyulduğu üzerinde durdular. Ve mücadele birliğine vurgu yaptılar. Bazı aydınların da konuşmacı olarak katılarak destek verdiği İstanbul Sendikalar Birliği toplantısı, birlikte mücadele çağrılarıyla son buldu.□

Artık Hepimiz FİLİSTİNLİYİZ!

Filistin... onurun ve direngenliğin meşalesi... Yarım yüzyılı aşan savaşçı mücadelesiyle tüm dünya halklarına örnek olmuş bir halk: Filistin halkı. Filistin halkının, sağırdı kullakları acılı ağıtlara, duyduğu tek şey zafer ve savaş sloganlarıydı. Ve Filistin halkı yarım yüzyılı aşkın mücadelesiyle tüm Ortadoğu halklarına çok şeyler verdi ve çok şeyler isteme hakkına sahiptir. Ve bizler Filistin halkına çok şeyler vermek zorundayız... Üzerimize düşen görev ve sorumluluk bilinciyle Ayışığı Sanat Merkezi olarak Filistin halkı ile dayanışma etkinliği düzenlemeye karar verdik.

Etkinlik için 16 Kasım tarihini belirlemiştik. Çalışmaya katılan bütün arkadaşlar şunu biliyorlardı ki, Filistin topraklarında tanklara göğüs geren küçük generallerin yaptıklarıyla bizim yaptığımız etkinlik arasında fark yoktu. Belki yer ve biçim değişti ama amaç aynıydı, Amaç devrim için savaşmaktı ve bundan dolayı çalışmada yer alan arkadaşlarla büyük bir

özveriyle çalışıyorduk. Çünkü Filistin Devrimi için çaba gösteriyorduk. Takvim yaprakları 16 Kasım'a ilerledikçe heyecanlanıyor, heyecanlandıkça çalışmalara dört elle sarılıyorduk. Bir yandan afiş çalışmaları, bir yandan da билет satışı için ev ziyaretleri... Aldığımız tepkiler o kadar olumluydu ki...

Artık tüm hazırlıkları bitirmiş gecenin nasıl olacağını konuşuyorduk. Ve 15 Kasım günü meydana gelen iki patlama... Patlamanın biri gecenin düzenleneceği salonun yanındaydı ve salon zarar görmüştü. Yapacak bir şey yoktu; geceyi ertelemek zorunda kaldık.

Ve telefonlar çalmaya başladı. Arayan insanlara 28 Aralık'ta olacağını bildirdik. Tekrar hummalı bir çalışmaya giriştik. Bu seferki çalışmada bazı, engellemelerle karşılaştık. Afiş yapan arkadaşlarımız gözaltına alındılar. İzin işlemlerinde yıldırmaya çalıştılar. Kararlıydık, çünkü yüreğimiz Filistinliydi. Her şeye rağmen

gece düzenlenecekti. Artık takvimin yaprakları 28 Aralık'tı. Her şey yolundaydı.

Etkinliğin başlama saatine doğru bizler de salona gittik. Gittiğimizde salon çevresinde faşist devletin kolluk güçleri çevik kuvvet otobüsü ve sivil araçlarda bölge halkını tedirgin etmeye çalışıyorlardı. Ve saat 14:00'ü gösterdiğinde, etkinlik başlamıştı. Bölgede gezinip duran polislerin ise etkinliğe gelen insanlara tedirginlik yaratma ve korkutma girişimi ters tepti ve insanların faşizme olan öfkelerini ve devrime olan bağlılıklarını daha da güçlendirdi.

Salon içerisinde Filistin'den savaş resimleri, Filistin bayrakları ve Filistin devrimini yalnız bırakmayan enternasyonalist devrim savaşçılarımız Deniz Gezmiş, Teğmen Ali, Mustafa Çetiner, İmam Ateş'in pankartları ve 19 Aralık 2000'de faşist devletin işçi ve emekçi yığınları bastırabilmek için zindanlarda öncülerini katletmek için hazırladığı operasyonda katledilen Murat Ördekçi ve sonrasında F tiplerinde başlatılan Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü ve Aysun Bozdoğan'ın pankartıyla donatılmıştı.

Etkinlik ilk olarak Hilmi Yarayıcı ile başladı. Söylediği türkülerle oradaki devrimci coşkuyu daha da yükseltti. O sırada yine faşist devletin kolluk güçleri içeride çekim yapmak için kamera sokmaya çalıştılar. Ama oradaki devrimci coşku ve kararlılığımız onlara geri adım attırdı.

Mesajlar okunduktan sonra adı yasak, dili yasak bir ülkenin acılarını, özlemlerini, yıllarca sürdürmüş olduğu onurlu kavgasını ilmek ilmek notalarına işleyen Komma Gulen Xerzan sahneye çıktı. Seslen-

Etkinlik Konuşma ve Gelen Mesajlarla Başladı...

dirdiği Kürtçe parçalarla insanları duygulandıran ve coşturan grup, Kürtçe sloganlarla selamlandı. Ardından zindanlarda bulunan Leninist kadın tutsaklardan gelen mesaj okundu: “Filistin’in küçük generallerine, fedakar analarına ve erkek savaşçılara, Filistin proletaryasına zindanlardan yükselttiğimiz devrim şiarımızın umudu ve coşkusuyla merhaba! İntifada ruhunu kuşanıp devrim ateşini kuşananlara merhaba!..

Bugün, 19 Aralık’la başlayan ve üç yılını yüzlerce Ölüm Orucu savaşçısının büyük bir feda ve kahramanlıkla doldurduğu, Ölüm Orucu eylemimizi, ölümsüzleşen tüm devrim savaşçılarımızdan devraldığımız bayrakla ve aynı kararlılıkla devam ettiriyoruz.

Muratımız, 19 Aralık zindan katliamında devrimimizin nasıl komutanlar yetiştirdiğini gösterirken, İntifada’ya koşan her çocuk devrimin ve geleceğini komutanı olmaya büyüyordu. Sibelimiz, bir Leninist olmanın onurunu, sorumluluğunu son ana dek taşıyarak, küçülen bedenine büyük fırtınalara karşı dimdik durarak ve hiçbir fırtınadan geri durmayarak Ölüm Orucu eylemimizde Leninistlerin ilk savaşçısı olduğunda, Senalar yeni eylemlere yürüyordu... Aysunumuz, otuz onurlu yılın ışıltısını gözlerinde ve bilincinde taşıyarak, her an düşmana doğru atılacak bir bomba olmaya hazır ve her zamanki bir işi tamamlar gibi tamamlarken yolculuğunu, öyle mütevazı, öyle fedakardı, tıpkı intifadanın yiğit kadın gerillaları gibi... Bu nedenlerdir ki, intifada sınırlarını çoktan aşmıştır. Ve bu nedenlerdir ki, her günün kahramanlıkla, devrime bağlılıkla geçen Ölüm Orucu eylemimiz zindanlardan yükselen intifadadır!...” Okunan mesajın ar-

dından yüreklerimiz zindanlardaki tutsaklarla bir atarımışçasına sloganlar hep bir ağızdan sardı salonun dört bir yanını: “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar”

Koma Gulen Xerzan’ın ardından, sürekli devrimcilere yakın olan, onurlu aydın tavrını koruyan Bilgesu Erenus sahneye geldi. Seslendirdiği parçalarda dinlendirirken beynimizi, öfkemizi de bir o kadar bilemişti. Bilgesu Erenus’un ardından Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)’nden gelen mesaj okundu. “Selam sana özgür Filistin. Ortadoğu’nun en genç, en dinamik, en savaşçı halkına merhaba...”

Merhaba Ortadoğu’nun devrim ve sosyalizm ocağını harlatan savaşçılarına... Merhaba Ortadoğu’nun en acılı en özverili kadınlarına... Çocuk gerillalarına merhaba... Merhaba intifadaya... Merhaba taşı, silahlı ayaklanmaya...

Merhaba Filistin...

Filistin, dostluk sana, dayanışma, destek sana... Özgürlük sana... Emperyalizme, faşizme, siyonizme karşı savaşta güç sana... Kavga sana... Şan, şeref sana... Özgür Filistin merhaba...

Dostlar, Filistin’in kurtuluşu ve özgürlüğü de Filistin proletaryasının öncülüğünde gerçekleşecek devrimle sağlanacak...” okunan mesaj da gösteriyordu ki,

Sloganlarla Coştuk

işçi sınıfı egemen sınıfın tüm baskalarına ve reformist hareketlerin engellemelerine rağmen, kendi kurtuluşunun devrimle geleceğini ve Filistin halkının da kurtuluşunun devrimle geleceğini ve Filistin halkının da kurtuluşunun işçi sınıfının öz örgütlülüğü ve Arap gericiliğine karşı devrimci sınıf partisinin iktidarı almasıyla mümkün olacaktır.

Saat 17.00’i gösterdiğinde, polisler artık etkinliği bitirip dağılmamızı söylediler. Bitmediği takdirde müdahale edileceğini öne sürdüler. Bizler de son grubun sahneye çıkacağımızı, o çıkmadan bitiremeyeceğimizi söyledik. Üzerimizde baskı kurup geri adım atacağımızı düşünerek gözaltı tehdidi yapan polisler, kararlılığımız karşısında bir şey yapamadı. O sırada sloganlarla birlikte Grup Munzur sahneye çıktı. Etkinlikte bulunan kitle öfkesi kabarmış, yüreği daha da bilenmiş olarak ayrıldılar salondan. Gece sonunda, Filistin, devrimci sloganlarla selamlandı. Artık hepimiz Filistinliydik. □

Gece Hilmi Yarayıcı ve Devrimci Türküleriyle Başladı

Böyle Bir Etkinlik Halaysız Olur mu?

19 Aralık Katliamını Unutmadık; DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZ SÜRÜYOR*

“.....
Ölümü yaşam için kuşananların,
yönettiği bir kavga bu
ki çoktandır aydınlığı taşıyor şu koca dünya...
Silah, bilinç ve yürekle,
söylenir bizim şarkımız,
bu şarka milyon milyon,
sokak sokak, ev ev,
daha çok, çok daha
Silah, Bilinç ve Yürekle.”

Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çektik

Ölümü yaşam için kuşanan devrimci tutsakların, zindanlar cephesinde verdikleri 19 Aralık zindan savaşlarının yıldönümünü, bir kez daha selamladık bulunduğumuz topraklardan. Bundan 3 yıl önce, büyük bir kahramanlık, feda, cesaret ve devrime bağlılık örneği olarak, devrim tarihimize altın harflerle geçen bu kahramanlık günlerini unutmadık. Devrimci tutsaklar, 20 zindanda eş zamanlı yapılan bu saldırıyı yaşamlarını ortaya koyarak püskürtmeye çalıştılar... Cesaret, feda, cüret, yürek ve bilinçle... Devrimin teslim alınamayacağını, halkların başlatmış oldukları devrim yürüyüşünün yolundan saptırılmayacağını bir kez daha dosta ve düşmana gösterdiler... Emperyalizmin ve Türk teknelci sermayesinin oyunlarını boşa çıkardılar. **Eğilmediler...**

İşte, devrim tarihimiz açısından böylesi-ne önemli bir günü, İsviçre’de bulunan biz Leninistler, bir kez daha eylemle selamladık. İsviçre’nin Basel şehrinde 20 Aralık 2003 tarihinde, DHKP-C’nin organize ettiği ve yalnızca TKEP/Leninist’in katıldığı eylem, saat 16.00’da Dreirosenbrucke Parkı’nda başladı. Sık sık “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”, “Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak”, “Yankee Go Home”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” sloganlarının atıldığı eylemde, saat 17.00’de yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında üç pankartımızla yerimizi aldık. “19 Aralık Katliamının Hesabını Soracağız TKEP/L” pankartımızın arkasında “Ölüm Orucu Sürüyor”, “Hasta La Victoria Siempre” yazılı Che’nin resmi bulunan pankartımız ile Murat, Aysun ve Sibel yoldaşlarımızın resimlerinin yer aldığı pankartımız vardı. Dayanışma sloganlarının atıldığı

eylemde, Basel’de bulunan Devrimci Aufbau hareketinden militanlar da vardı. Eylem saygı duruşu, okunan metin ve atılan sloganlardan sonra bitirildi.

19 Aralık katliamı, zindanlarda mücadeleyi bitiremedi, bitiremez de... Ölüm Orucu devam ediyor... Devrimci savaş devam ediyor... Hiç bir güç böylesi yiğitlere sahip bir devrimi teslim alamaz. Cesaret, yürek ve bilinç... İşte bu devrimimizin gücü...

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!
KATLİAMLAR
DEVİRİMİ ENGELLEYEMEYECEKTİR!**

İsviçre’den Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla geçen bu haberi, haber niteliği taşıdığından dolayı yayınlıyoruz

19 ARALIK'TA TKEP/L'DEN EYLEM*

19 Aralık 2000 tarihinde faşist devlet, Türkiye ve Kürdistan’da gelişen devrimi boğmak için işçi ve emekçilerin tutsak öncülerini katletmek için, 20 zindana birden saldırdı. Düşmanın “Teslim Olun” çağrılarına devrimci tutsaklar, devrimci iradenin asla teslim alınamayacağını göstererek cevap verdiler. Bugün de hala süren Ölüm Orucu eylemiyle devrimci tutsakların teslim alınamayacağını gösteriyorlar.

19 Aralık katliamının ardından 107 devrim savaşçısı ölümsüzleşirken, yüzlercesi de sakat kaldı. Ama tüm bunlar bizleri yıldıramadı, tam tersine öfkemizi doruğa çıkardı. Bizler partimizden aldığımız güçle katliamın 3.yıldönümünde Kadıköy Bahariye Caddesi üzerinde Adliyenin 30 metre ötesine “Zindanları Yıkacağız Zaferi Biz Kazanacağız, TKEP/Leninist” yazılı bomba süsü verilmiş pankartımızı astık. Kayıpsız bitirdiğimiz eylemin öncesinde ve sonrasında Murat, Aysun ve Sibel yoldaşların cüreti doldurmuştu yüreklerimizi..

**ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
YAŞASIN 13 MART GKB!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

İstanbul’dan Leninistler

*Elimize posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

YARINLAR KÜRT HALKI VE EMEKÇİLERİNDİR

Burjuva dünyası nereye doğru gittiğini kestiremiyor. Geçmişte, yarından emin olamayanlar, yalnızca emekçi sınıflardı. Şimdi, yarın neler olacağını bilmeyenler burjuvalardır. Tarihi inisiyatif, halkların eline geçti. Onların attığı her adım, burjuvaların kurduğu bütün taşları yerinden oynatıyor ve onları ne yapacağını bilemez duruma getiriyor. Büyük ve tarihi çelişkilerin yumağı durumundaki Ortadoğu'da bu gercek daha belirgin.

ABD, 3. Dünya Savaşını başlatarak, dünya ölçüsünde katalizör görevini oynuyor. Bu savaş, son noktasına gelmiş bulunan kapitalizmin uzun tarihi döneminin ömrünü uzatılmak için tezgahlanıyor. Böylesine muazzam hedefleri olan bir savaşın, geçerken, bütün çelişkileri, çatışmaları alevlendirmemesi düşünülemezdi elbette. Alttan alta yürütülen tekelci despotizmin faşizme evrilmesiyle demokratik çelişkilerin su yüzüne vurması, ezilen ulusların durumu, kapitalizmin yarattığı sefalet dehşeti; tek bir cümlede toparlarsak, kapitalist düzenin bugüne dek çözmeden biriktirdiği ne kadar sorun varsa hepsinin bu dönemde canlanması, şaşırtıcı değil. Burjuva sınıf bütün bu çelişkilerle nasıl baş edeceğini bilmiyor, politik açıdan koma durumunda. Ve bu yazgının en ağır kurbanlarından biri Türkiye'nin işbirlikçi tekelcileridir. Güney Kürdistan'da yaşanan son gelişmeler, işbirlikçi tekelcilerin bu niteliğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Yıkılan Taşların Altında...

AKP hükümeti tarihe, hiç bir konuda hiç bir temel düşüncesi olmayan hükümet olarak geçecek. Toplama bir partidir, köksüzdür, kuruluşu bile emperyalizmin icazetiyle olmuştur. Ama şimdiki politik ufuksuzluk, sadece AKP ile sınırlı değil. Faşist devletin bütün yönetici kadroları aynı durumda. Son dönemde ne Bakanlar Kurulunda ne de MGK'da tek bir önemli karar alınmış değil. Gündemin en sıcak kararları, büyükelçiler toplantılarında, yurtdışı ziyaretlerinde alınıyor. İşbirlikçilerin politik ataletlerinin nedenlerinden biri budur. İşbirlikçiler emperyalizme tam teslim olmuş durumdadır. Çünkü yazgılarını tümüyle emperyalizme bağladılar.

Proletarya kendisini asla ulusalcı bir bakışla sınırlandırmaz. Bu nedenle, işbirlikçilerin son haddine varan teslimiyet-

leri karşısında ah-vah etmez. Yalnızca varolan bu durumun ortaya çıkardığı yeni çelişkiler ve olanaklar üzerinde yoğunlaşır. Tam ilhak sürecinin ortaya çıkardığı en önemli çelişkilerden biri, kuşkusuz ulusal sorunla ilgili olandır. Özellikle Irak'ın işgaliyle başlayan süreç, bu çelişkiyi daha ileri boyutlara taşıdı.

ABD Irak'ı işgal ederken, Güney Kürdistan'ın işbirlikçi burjuva liderleri olan Barzani ve Talabani, ellerinden gelen yardımı esirgemediler. Talabani-Barzani'ye kalsa, bu yardımın karşılığında kendilerine verilen sus payı ile yetinirler ve daha fazla ileri gitmezlerdi. Ama son kırk yılı Baas rejiminin şovenizmiyle savaşarak geçiren, bu uğurda kanını derya gibi akıtan halk, daha ileri gitmeden duramazdı. Geçen haftalarda tabandan gelen baskıyla Talabani-Barzani Irak Geçici Konseyi'ne Federasyon Tasarısı sundular. Gerçekte tasarısı, bir federasyon oluşumunun sınırlarını bile zorluyor. Kürtlerin kendi bağımsız orduları, bayrakları olacak ve dahası, Bağdat hükümetinin alacağı kararları veto etme yetkisini ellerinde bulunduracaklar. Üstelik Barzani, eğer Konsey bu tasarısı kabul etmezse, Kürt halkının referandumu gideceği tehdidini de savurdu.

Çok değil, bir yıl önce Barzani'nin her lafına kırmızı gören bir boğa kudurganlığıyla saldıran Türkiye'nin işbirlikçileri, şimdi bu son durumu bir kaç mırın-kırınla geçiştiriyorlar. Son bir yılda öğrendikleri tek şey, yapabilecek hiç bir şeylerinin olmamasıdır.

Her Adımda Bir Engel

ABD'nin radar hedefinde olan Suriye'nin devlet başkanı Beşar Esat, Ankara'yı ziyaret ediyor. Üstelik ABD ve İsrail, bu ziyaretin yapılmaması için çaba sarf ediyorlar. İsrail İçişleri Bakanı Hanegbi, bu önemli ziyaret öncesinde Ankara'ya damladı. Ve TC, bakanının önüne bir "güvenlik işbirliği anlaşması" koydu. İçişleri Bakanı Aksu, geçmişinde Siyonizme etmiş olduğu küfürleri yalayıp yutmanın keyfiyle, "Türk-Musevi ilişkileri kadar tarihi" olan iki ülkenin sıkı işbirliğini hatırlatarak metni imzaladı. Bu anlaşmaya göre İsrail ve Türkiye Suriye sınırında "terörist bir ülkeye karşı güvenlik" tatbikatı yapacaklar. Esat için güzel bir karşılama töreni!

ABD dünyaya açtığı savaşı Suriye'ye karşı devam ettirmek niyetinde. Bu planlarına TC'yi dahil edebilmek için çaba içerisinde. Fakat Kürdistan'ın ilhakının devamı, TC'yi Suriye ve İran'la yakın ilişki içine sokuyor. Peki bu derin çelişki nasıl çözülecek? Elbette emperyalizmin istekleri yönünde. Fakat bu son durağa kadar bir dizi çatışma kaçınılmazdır. Bu çatışmaların ilki Kerkük'te patlak verdi bile.

Kerkük'teki bir kısım Türkmenlerin federasyon ilanına karşı yürüyüş düzenlenmesini alttan alta kışkırtan TC'dir. TC özellikle Kerkük sorununda taraf olmak zorundaydı. Yoksa bu bölge üzerindeki tüm hak iddialarını tümüyle yitirecekti. Bu durum ABD'yle olan ilişkilerde yeni pürüzler yaratmaya aday. Yeni bir "çuval" operasyonuyla karşılaşarsak sürpriz olmamalı.

Bir Kader Anı...

Kürtlerin federasyon istemleri çevresindeki çatışmalar, kaçınılmaz olarak sınırların içerisine de yansıyor. Kuzey'de zaten çatışmalar bir süredir hızlanmaya başlamıştı, şimdi daha da alevlenmesi kaçınılmaz. Nitekim federasyon istemlerine TC'nin ilk elden verdiği yanıtlardan biri, Kürt tutsakları mezarlık tipi cezaevlerine taşımak oldu. Gerisi gelecektir. Güney halkının federatif devlet girişimleri, Kuzey'de Kürt halkına imha operasyonlarıyla yanıt bulacaktır.

Tek başına imha operasyonlarının bir işe yaramadığı son onbeş yıllık iç savaş içerisinde yeterince anlaşılmıştır. Bu nedenle TC, farklı tedbirler almaya, Kürt halkını düzen sınırları içinde tutacak küçük de olsa adımlar atmaya gidebilir. Bu konuda Avrupalı emperyalistlerden destek görüyor. Fakat, kan damlayan elleriyle imza attıkları "uyum yasaları", Kürt halkını uyutmaya yetmeyecek.

Güneydeki federasyonun akıbeti ise şimdilik belirsiz görünüyor. Federasyon talebi daha şimdiden Irak "gerici" konseyini ikiye bölmüş durumda. Bu nedenle işgal hareketi uzayacaktır. Sanıldığı aksine ABD işgali uzun tutmak istemiyor. Kendine tamamen bağımlı işbirlikçi burjuva bir hükümetin ve devlet aygıtının iktidarı sağlama alındıktan sonra, yeni hedeflere yelken açmayı istiyor. Ne var ki, varolan güç dengesinde federasyon istemlerine karşı çıkamıyor. Eğer Irak'ta süren direniş savaşını yok etmeyi başarabilirse, gerici Arap şovenizmiyle biçimlenmiş yeni Irak devletinin ilk hedefi, kuşkusuz, federasyon isteyen Kürt halkı olacaktır. O zaman ABD'nin eski dostlukları hatırlayacağı düşününler ya budalalardır ya da kendini ve halkları kandırmaya çalışanlar. Bu nedenle Kürt halkının özgürlük yönündeki çıkarları, direnişin güçlenmesinden yanadır.

Tam da bu dönemde Kürt halkının ABD planlarına angaje olması ve TC ile çatışmaya girmekten kaçınması, felake tle sonuçlanan gelişmelerin önünü açar. Birincisi, Güney'de federasyon istemleriyle yola çıkan Kürt kardeşlerinin imhasının önü açılır. Kuzey tarafından aktif olarak desteklenmeyen bir bağımsızlık istemi, bu koşullarda kendi içinde boğulmaya mahkumdur. İkincisi, TC, ABD-İsrail planlarına aktif bir şekilde katılmak yönünde rahatlar. Kendi içinde rahat bir TC, güçlerini tazeleyen İsrail anlamına geliyor. Bu üç ülkenin Ortadoğu'daki kaderi giderek birleşiyor.

Bu, emekçi sınıflar için de bir kader anıdır. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bir kez daha tarihi bir sınavla karşı karşıya. Onun göstereceği devrimci tutum, Ortadoğu'daki bütün dengeleri altüst edecek kadar önemlidir. Ya Kürt halkının imhasına göz yumacak ve böylece kendi geleceğini, devrimci sınıf onurunu karartmakla kalmayacak, aynı zamanda ABD-İsrail-TC üçlüsünün daha rahat hareket etmesini sağlamış olacaktır; ya da tam tersi, Kürt halkının özgürlük taleplerine sahip çıkarak, bu talepleri kendi kavga bayrağına taşıyarak, bu "şer" ittifakını yerle bir edecektir.

Kürtlerin federasyon istemleri çevresindeki çatışmalar, kaçınılmaz olarak sınırların içerisine de yansıyor. Kuzey'de zaten çatışmalar bir süredir hızlanmaya başlamıştı, şimdi daha da alevlenmesi kaçınılmaz. Nitekim federasyon istemlerine TC'nin ilk elden verdiği yanıtlardan biri, Kürt tutsakları mezarlık tipi cezaevlerine taşımak oldu. Gerisi gelecektir. Güney halkının federatif devlet girişimleri, Kuzey'de Kürt halkına imha operasyonlarıyla yanıt bulacaktır.

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

DEVİRİMİN YÜREĞİ D TIPİNE SIGMAYACAK

19 Aralık katliamının yıl dönümünde devlet, devrimci tutsaklara karşı yeni bir saldırı başlattı. Saldırı için 22 Aralık tarihinin seçilmiş olması, bir tesadüf olmasa gerek. Hafızalarda hala tüm canlılığıyla duran 19 Aralık katliamının yıldönümünde devletin bu kez yurtsever tutsakları zorla, F tiplerinin yanı sıra D tiplerine götürmesi, gelişebilecek bir direnişe karşı gözdağı verilmesi anlamını taşıyordu. Devlet bu tarihi seçerek, açıkça “Eğer bana karşı direnecek olursanız, 19 Aralık 2000’de devrimci, komünist tutsakların başına gelenler sizin başınıza da gelir” demek istiyordu. 22 Aralık günü 84 PRD (Partiya Rizgariye Demokratik-Demokratik Kurtuluş Partisi)’li tutsak, Diyarbakır E Tipi Cezaevi’nden Diyarbakır D Tipi Cezaevi’ne sevk edildi. Diyarbakır D Tipi, 2 kat yerin dibine inşa edilmiş, tam anlamıyla bir mezar. Tabutlar (hücreler) 4’er ve 3’er kişilik planlanmış. Odalar basıkmış. PRD’li tutsaklar yaptıkları açıklamada “Kaldığımız hücreler tam bir tabutluk. Halkımızı tutuklulara sahip çıkmaya çağırıyoruz” diyorlar. Hücrelerin sorgu odalarına benzediğini söylüyorlar. Birisi hastalandığı ve hastaneye kaldırılmasının aciliyet gerektirdiği bir durumda, seslerini duyurmak için saatlerce kapıya vurmaları gerektiğini vurguluyorlar. Bu esnada yanı başımızdaki yoldaşımızı, arkadaşımızı kaybetmenin işten bile olmadığını belirtiyorlar. Diyarbakır şehir merkezine 25 km uzaklıkta olan bu tabutluklar, 622 kişilik kapasiteye sahip. K.Kürdistan’ın değişik illerinde bulunan tutsakların buraya taşınması sonucu kapasiteler yarı yarıya dolmuş durumda. D tiplerinde F tiplerinden biraz daha farklı bir uygulamaya gidileceği açıkça görülüyor. Tabutlukları yapanlar, şimdi onları toprağa gömüp üzerini örtmeye çalışıyorlar. Bu, dünya devrim tarihinde daha önce de yaşanmış bir durumdur. Ama tüm insanlık, devrimcilerin, komünistlerin umutlarının üzerinin toprakla örtülemeyeceğini bilir. Yedi kat yerin dibinde de olsa umudun filizleri oradan sürgün verir ve gün yüzüne çıkarlar.

“Rehine”leri Özgürleştirmek İçin Devrim

PRD’li tutsaklar, kendilerini “rehine” muamelesi yapıldığını söylüyorlar. Aslında bu yeni bir durum değil. Türkiye ve K.Kürdistan’da burjuva iç savaş, devrimci bir iç savaşla karşılaşmaya başladıktan sonra devlet ele geçirdiği her savaşıya “rehine” muamelesi

yapmaya başladı. Savaşın seyrine göre, güçler dengesinin gerektirdiği durumlarda devrimci tutsakların hayatını pazarlık konusu yapmaktan bir an bile geri durmayacaktır.

Şu anda PRD’li tutsaklar, 3’er günlük dönüşümlü açlık grevi yapıyorlar. Bayrampaşa ve Ümraniye’den Tekirdağ F Tipi’ne sevk edilen 141 PRD’li tutsak da şu an açlık grevinde.

Yürekerimizi Yürekerinin Yanına Koyalım

Dışarıda ise çeşitli protesto gösterileri düzenleniyor. Bu gösterilerin oldukları noktadan çok daha ileri gitme potansiyeli mevcut. İçeride yoldaşları, yakınları, arkadaşları olan insanlar, F tipinde olsun, D tipinde olsun, içerideki tanıdıkları için kaygı duyuyorlar. Şimdi bu kaygıyı aşmanın en iyi yolu, yüreğimizin içeride onlarla birlikte atması ve onların yüreğinin dışarıda bizde atması... Ancak o zaman günlük yaşamın arbedesi içinde devrimci tutsaklar bir an olsun unutulmazlar.

F tiplerine ve D tiplerine karşı mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Bu mücadele ancak emekçi halkın katılımıyla güçlü bir şekilde verilir. İşçi sınıfı ve emekçilerin bu mücadeleye sahip çıkmasıyla zafer mümkün olacaktır. Her işçi ve emekçi şu gerçeği iyice anlamalı: Tutsaklar özgürleşmeden işçi sınıfı ve emekçiler özgürleşemez. İşçi sınıfı kafasını kendi dar mesleki çıkarlarının ötesine uzattığında devrimci tutsakların, özünde kendi öncülleri olduğunu rahatlıkla görecektir. Ve öncüsüne sahip çıkmayan bir sınıf kendi dar çıkarlarına bile sahip çıkamaz. Bugün bu gerçekleri her işçiye bıkmadan usanmadan anlatmak zorundayız. Her fabrikaya, atölyeye, işletmeye ve semte gitmek, bunları anlatmak gerek. Sorunu basit ve sığır bir “insan hakkı” boyutuna indirgeyen küçük burjuvaların tersine, işçiler, sınıfsal içgüdüleriyle sorunun asıl yönünü hızla kavrarlar. Zindanlarla devrim arasındaki dolaysız bağı kolayca görececek ve kavrayacaklardır. Bugün F tipi zindanlarda devrimci ve komünistlerin verdikleri mücadele, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesidir. Onlar devrim ve sosyalizm için mücadele ediyorlar.

Devrimciler ve komünistler için açtıkları mezarlık tipi zindanlarda, burjuvazinin kendisinin yatacağı günler uzak değil. Yeter ki karamasın sol memenin altındaki cevahir. Ve yeter ki biz bu konuda üzerimize düşen tarihsel görevleri layıkıyla yerine getirelim. □

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eylemi'nin 196. Gününde

ERİYEN BEDENİNDE DEVRİMİ BÜYÜTÜYOR

Merhaba Sevgili Yoldaşlar,

Ben iyiyim. Sağlık sıhhat, keyif bende. Bazen ufak tefek ağrılar yaşasam da bunların pek bir önemi de yok. Kısa sürede alt ediyorum hepsini. Sıvı alımım 6-7 litre civarında seyrediyor. Havalar soğuduğu için genelde kaloriferin başında geçiyor zamanım diyebilirim. Havalar soğudu diye merak etmeyin. Soğuklardan iyi koruyorum kendimi. Kitaplarım da elimde yavaş yavaş kendimi zorlamadan okuyorum. Mektuplarımı, kartlarını okuyor, onlara yanıt yazıyorum. Ve kendimi şu ana dek hiç olmadığı kadar iyi hissediyorum. Belki ilginç gelecek ama, günler geçtikçe daha rahat, daha huzurlu ve daha iyi oluyorum. Geçen günler zayıflamak şöyle dursun daha da güçlendiriyor, inancımı, kararlılığımı ve sizlere duyduğum sonsuz sevgiyi...

Her gününü büyük değerlerle doldurduğumuz 2003 yılını geride bırakıyoruz. 2004 ise Yeni Evre'nin Kısa Tarihini kıskandıracak gelişmelerle kapımızı çalıyor. Özlemini duyduğumuz devrime, emekçilerin kendi iktidarlarını kuracakları o büyük günlere daha da yaklaşıyoruz. Bunlar sadece yeni yılın iyi niyet temennileri değil, nesnellüğün ve bilimin bize sunduğu gerçeklerdir.

Emperyalist-kapitalist sistemin sızmalı çöküşü, devrimin sızmalı gelişimi bizi bekliyor. 2004 bizden daha çok, daha kararlı çalışmalar bekliyor. Yeni yıldaki çalışmalarımızı bizi zafere daha da yakınlaştıracak.

Ayrıca Küba Devrimi'nin yıldönümü coşkusunu da sizlerle paylaşıyorum. Dünya emekçi halklarına da bizim devrimimizin coşkusunu armağan edeceğiz. Sevgili yoldaşlar, bu duygu ve düşüncelerle sizlere sınıksız sarılıyorum.

Remzi Aydın'ın Hazırladığı Bir Kart

Sevgi, özlem ve bağlılıkla Daima!
Remzi

ÇÜRÜMÜŞ SİSTEMİN ÇİRKEF YÜZÜ

Türkiye tekeli kapitalizmi, artık tüm kurum ve kuruluşlarıyla tepeden tırnağa çürümüş durumdadır. Siyasi iktidarın attığı her adımda bunu gözlemlemek mümkün. Adli Tıp Kurumu'nun bir süre önce sine kadar, "iyileşemez" tanısı koyduğu ve rapor verdiği bir çok devrimci tutsak 399. maddeden yararlanarak dışarıya çıkabiliyor ve tedavisiyle uğraşabiliyordu. Ceza İnfaz Yasası'nın bu maddesine göre, ciddi sağlık problemi nedeniyle cezaevinde kalmaları mümkün olmayan tutsakların cezası, ilgili kurum raporuyla 6 aylığına ertelenebiliyordu. Adli Tıp, bu maddeye dayanarak Ölüm Orucu eyleminde sakat kalmış ya da uzun süredir kronik rahatsızlıkları devam eden bir çok devrimci tutsağa rapor vermişti. Ancak Adli Tıp Kurumu'nun bu tavrı zamanla değişti. Önce Adli Tıp Raporu verilen tutsak sayısında biz azalma oldu ve daha sonra da önceden rapor verilmiş, hatta bu raporlarla "iyileşemez" oldukları tescil e-

dilmiş (örneğin Ölüm Orucu sonrası oluşan Wernicke Korsakoff, yani uzun süreli açlığa bağlı hafıza kaybı ve denge bozuklukları rahatsızlığı bu kategoriye giriyor) olan kişiler, yeniden tutuklanarak cezaevine konmaya başlandı. Zaten her an başarılarının üzerinde Demokles'in Kılıcı gibi sallanıp duran yeniden içeri alma tehdidi, henüz özgürleşmiş olan devrimci tutsakları istem üzerinde tutuyordu.

Tüm bunlar daha başlangıçta 399. maddeyi işletmeye başlayan devletin planları dahilinde gelişmektedir. Devlet, devrimci ve komünist tutsaklara karşı stratejisini uzun erimli oluşturmuştur. Öncelikli amacı, varolan Ölüm Orucu eylemini kırmaktır. Başlarda tahliye beklentisine kapılacağını düşündüğü insanların eyleme olan ilgi ve yoğunluklarının azalacağını hesaplıyordu. İkinci amacı da, ailelerin içeriden çıkan yakınlarını tedavi ettirmek vb. dolayısıyla, onların ihtiyaçları peşinden koşturmaktan zindanlar so-

rununa yeterince yoğunluk gösteremeyecekleriydi. Bu oyalama taktığının etkili olmadığını söylemek güç. Şu anda ise devlet, hala sürmekte olan Ölüm Orucu eyleminin üzerini bir sis perdesiyle örttüğünü düşünüyor. Eylemin etkisini azalttığını hesap ederek; daha önce "iyileşemez" diye rapor verdiklerine şimdi "cezaevinde kalabilir" raporu vererek tutuklama çıkartıyor. Şu ana kadar daha iyileşmemiş olan, hiçbir şekilde de iyileşemeyecek olan onlarca devrimci tutsağı yeniden zindana kapatmış durumdadır.

Devrimci ve komünist tutsaklar, özgürlüğe de, kısa bir özgürlük sonrası yeniden tutsak edilmeye de hazır olmalıdır. Karşısında mücadele ettiğimiz sistemin çirkef bir sistem olduğunu hiç unutmadan mücadeleyi sürdürmeliyiz. Ve bilmiyoruz ki, nerede olursak olalım, içeride, dışarıda, derste, sırada yoldaşlarımız hep bizimle birlikte olacaklar. Devrim bizimle birlikte olacak. □

ÖNCÜLERİMİZ İÇİN SOKAKLARDAYDIK

19 Aralık 2000'de 20 zindana birden yapılan saldırıyla 28 devrimci tutsağı katleden faşist TC'yi, işçilere, emekçilere teşhir etmek ve saldırıların karşılıksız kalmayacağını göstermek için İkitelli sokaklarındaydık. 22 Aralık akşamı saat 20:00 sularında, "19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız/ Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımız ve meşalelerimizle İkitelli Meydan'a çıktık. "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" yazılı kuşlamalarımızla ve attığımız "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "19 Aralık Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganlarımızla yürüdük. Eylemin bitiminde pankartımızı meydana astık. Eylem sonrasında eylem alanını abluka alan polisler, eylemci kimseyi bulamayınca hırslarını meydanadaki Mücadele Birliği imzalı afişleri yırtarak almaya çalıştılar.

**İŞÇİLER ÖZGÜRLÜĞÜNÜZ İÇİN
TUTSAKLARI ÖZGÜRLEŞTİRİN!**

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/ İkitelli

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

Faşist burjuvazinin ve devletin emperyalist devletlerle işbirliği içerisinde düzenlediği 19-22 Aralık zindan katliamı eylemle anıldı.

İlk olarak saat 14:00'de İki Eylül Caddesi'nde Ticaret Sarayı önünden, Adalar Migros önüne kadar pankartlar, resimli dövizlerle süren yürüyüş esnasında "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Gün Gelecek Devran Dönecek Katiller Halka Hesap Verecek", "İçerde dışarıda Hücreleri Parçala", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganları gür bir şekilde atıldı. Daha sonra akşam 17:00'de düzenlenen meşaleli eylem, Oduņpazarı Yediler Parkı girişinden başlayıp, Adalar Migros önünde sonlandı. Bu eylem esnasında halkın yoğun olduğu yerlerde benzer sloganlar atıldı. Zindanlar sorunu kararlı ve inatçı bir şekilde anlatıldığı müddetçe, ezilen insanların devrimci önderlerine sahip çıkmamaları için herhangi bir neden yoktur. Eylemler bunu gösteriyor.

Yeni Evrede Mücadele Birliği/Eskişehir

Hasta La Victoria Siempre...

"956'nın Kasım'ında Fidel de içlerinde 82 kişi Granma Gemisi'nden denize indi.

Fidel de içlerinde 82'nin 12'si sağ kalmıştı.

Fidel de içlerinde 12 kişiydiler 56'nın Kasım'ında

Fidel de içlerinde 150 kişiydiler Aralık'ında 56'nın

Fidel de içlerinde 500 kişiydiler Şubat'ında 57'nin

Fidel de içlerinde 1000 oldular Fidel de içlerinde

Fidel de içlerinde bir milyon, yüz milyon, bütün insanlık oldular, yıktular Batista'yı 959'un Ocağında"

N.Hikmet

Ocak 1959... İnsanlık tarihi açısından önemli dönemlerden biri. Günümüzde bu tarihi kesit, Fidel de içlerinde, milyonların yüreğinde ve bilincinde...

Kapitalizm ve onun en üst aşaması emperyalizm, insanlığı açlığa ve ölüme itmeye devam ediyor. Ama onlar da biliyorlar ki, insanlığı sokmaya çalıştıkları bu karanlık yolun sonunda bütün insanlığı kurtuluşa götürecek bir kıvılcık güneş doğacak.

1959 Devrimi'nden bu yana, başta ABD emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalist ülkelerin korkulu rüyası haline gelen Küba, "Yüzyılın Komünü" olarak yoğun baskılarla karşılaştı. Ama başta Fidel olmak üzere, tüm Küba'nın kararlılığı, her seferinde emperyalistlerin bu politikalarını boşa çıkarmasını bildi. Bu da kendi ülkesinde "yoksulluğu dahi paylaşan" yeni insanın yaratılmasıyla gerçekleştirilebilirdi ancak.

Küba, insana çok büyük önem verdi. Che'nin "Yeni İnsan"ın yaratılması için harcadığı çaba bunun göstergesi. Ayrıca, günümüzde burjuva medya tarafından ne kadar çarpıtılmaya çalışılsa da açık bir şekilde görünen, Küba insanının ve Küba'nın sosyalizmde ne kadar ısrarlı olduğudur.

Sosyalist Küba, tüm kararlılığıyla emperyalist sermayeye meydan okuyor. Bizlerin de sosyalizme yönelik baskılarının yoğunlaştığı günümüzde, Küba ile dayanışmayı, sosyalizmin savunulması olarak görmemiz gerekir. Bulduğumuz topraklarda devrim mücadelesini yükseltmemiz, sosyalist Küba ile enternasyonalist dayanışmamızı yükseltmekten geçiyor. Bunun için de emekçi halklarımızı "Küba'yı Savunma Komiteleri"nde örgütlenmeye çağırıyoruz.

**YAŞASIN SOSYALİST KÜBA!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

Sarıgazi Küba'yı Savunma Komiteleri

Kapitalist Sistemin Yarattığı Hasta Olma Kaygısı

Tüm hücrelerine kadar çürüyen sistemin olumsuzluklarını her an, her yerde yaşıyoruz. Hayatımızın her yerini kaplamış olan ve çürüdüğü konusunda herkesin hemfikir olduğu sistemin en önemli sorunlarından biri sağlık. Bugün sağlık sisteminden memnun olan hiç kimse yok; istediği an en donanımlı özel hastanede ya da yurt dışında tedavi olabilen burjuvalar dışında... Yoksul emekçi sınıflar, her an özelleştirme tehdidi altındaki devlet hastaneleri, SSK ve sağlık ocaklarına mahkum; küçük ve orta burjuvalar ise gidebildikleri özel hastanelerde ve polikliniklerde sağlıklarını tekellerin kar ve rekabet hırsına emanet ediyorlar.

Geçtiğimiz günlerde sağlık emekçileri 3-5 hafta arayla iki grev yaptı. İstekleri, halka götürdükleri sağlık hizmetlerinde kalitenin artması için belli başlı düzenlemelerdi. Bunun karşısında tekeli sermayenin dayattığı ise, "işini bilen memurlar" olarak bu sistemin çarklarında yer almaları ve "yollarını bulmaları"... Sizlere sağlık sektöründe sistemin dayattığı bu çalışma sistemini son haftalarda yaşadığım kadarıyla aktarmak istiyorum.

Hastasınız ve en kötüsü de SSK'lısınız. İki seçeneğiniz var: rahatsızlığınız acil vaka ise bir SSK hastanesinde acil servis önünde ilk olarak sedye bulmak zorundasınız. Diyelim ki ayakta durabilecek haliniz yok, ya da zaten bilinciniz yerinde değil, yakınlarınız yahut ambulans sizi hastaneye getiren... Bu durumda bir sedye bulacak kadar şanslı iseniz kimliğinizi bırakarak alıyorsunuz ve ilk muayene kuyruğuna giriyorsunuz. Teşhis veya ilk müdahaleden (pansuman vb.) sonra da resmi işlemlerinizi yaptırıp sizi tekrar muayene edecek ve tedavi uygulayacak acil servis birimine gidiyorsunuz. Burada da, ilk bölümdeki gibi, bir anda

onlarca hasta ile ilgilenmek zorunda kalan birkaç doktor ve hemşire ile karşılaşıyorsunuz, buna karşılık koridorlar hasta dolu, üstüne üstlük acil servis olduğu için bu hastalar sedyelerde ve bilinçleri kapalı ya da inliyorlar, çeşitli aletlere, serumlara bağlılar.

Hala şansınız devam ediyorsa, müdahalenin yapılması ve bu hastaların yanında yer almanız çok kısa sürüyor. Tabii, daha muayene sırası beklerken fenalaşmamış yahut hayatınızı kaybetmemişseniz... Eğer polikliniğe muayene gelmişseniz, uzun bir muayene kuyruğu, itiş kakış arasında apar topar bir muayene -sırada daha bekleyen onlarca hasta vardır- ve tahlil kuyrukları, imza kuyrukları, röntgen kuyrukları, ilaç kuyrukları... 3-4 gününüze mal olacak ve doğru düzgün sağlık hizmeti alamayacaksınız...

İkinci seçenek ise, biraz haliniz vaktiniz yerinde ise ya da sağlık sorununuz ciddi ise, paraya kıyacaksınız, aynı SSK hastanesinden, gideceğiniz bölümle ilgili bir doktorun ismini alacak ve onun özel muayenehanesine gideceksiniz, yüz milyonlara varan muayene ücreti ödedikten sonra sıkı bir muayeneden geçip, ertesi gün doktorun istediği tahlil, röntgen vb. ni SSK'dan acil olarak sağlık karnenizle yaptırabileceksiniz, sonra sonuçları aynı doktorun hastanedeki odasına götürüp göstereceksiniz. Tabii, artık siz onun "özel hastası"sınız, sizinle ayrıca ilgilenecek, iyi bir tedavi şekli önerecektir.

Türk Tabipler Birliği (TTB)'nin yaptığı eylemlerin, grevlerin sebebi, sağlık sisteminizin ne birinci şekilde kalması, ne de ikinci şekle dönüşmesi. Ancak devletin şu anki dayattığı bu ikinci durum. Ve ne yazık ki bu durumda çalışan sağlık kurumlarımız da var. Biz de bu durumda insan sağlığını korumak için sağlık emekçilerinin eylemlerine destek vermeli ve onlara sesimizi taşımalı, parasız, eşit, kaliteli sağlık eğitimi verilebilmesinin koşullarının sosyalizmde oluşacağını anlatmalı, onlara sosyalist Küba'daki sağlık sistemini örnek göstermeliyiz.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru/İSTANBUL

Sağlık Emekçileri: "GÖREVEYİZ!"

Tüm sağlık çalışanları, 24 Aralık 2003 günü yeniden eylemdeydi. İzmir Tabipler Odası'nın Tepecik SSK Hastanesi'nde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla AKP hükümetinin sağlık politikası bir kez daha protesto edildi.

"Başta sözleşmeli çalışma ve genel sağlık sigortası, aile doktorluğu, hastanelerin özelleştirilmesi uygulamasıyla, bu ülke kendi içinden yönetilen bir ülke olmaktan çıkarılacak; IMF ve Dünya Bankası politikalarıyla yönetilen ve ülkenin geleceğini ipotek altına alınmasına dur demek için, (...) Bugün bir şeyleri protesto etmek için değil, haklarımızı savunmak için görevdeyiz!" ifadesinin bulunduğu basın açıklamasının ardından SES, Türk-Sağlık Sen ve Belediye-İş sendikasının başkanları söz aldı.

"Hastaneler Halkın Satılmaz", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık" sloganlarıyla eylem sona erdi.

Ayrıca aynı gün Konak Doğum ve Kadın Hastalıkları Hastanesi, Yeşilyurt Devlet Hastanesi ve Dokuz Eylül Üniversite Hastanesi'nde de basın açıklaması yapıldı.

Y.E. Mücadele Birliği/ İzmir

“Bizim de Günümüz Gelecek ve Zindanları Başlarına Yıkacağız”

Faşist devletin 19 Aralık 2000 tarihinde 20 cezaevine aynı anda gerçekleştirdiği saldırı ve devrimci tutsakların gösterdiği kahramanca direnişin üzerinden 3 yıl geçti. Önceki senelerde olduğu gibi, bu yıl da 19-22 Aralık zindan savaşlarıyla ilgili çeşitli eylemler gerçekleştirildi. Tarihe geçen bu destanı unutmayacağız ve unutturmayacağız.

İlk olarak Mücadele Birliği imzalı “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” afişlerini İzmir merkezi ve çevre semtlerinde yaptık. Özellikle Kadifekale semtindeki afişlerimiz halkın sempatisini kazandı. Bir çok insan yanımıza gelerek devlete olan tepkilerini açıkça ifade etti: “*Bu devlet Maraş’ta, Sivas’ta, 19 Aralık’ta bir çoğumuzu yakarak, öldürerek varlığını sürdürüyor. Ama bizim de günümüz gelecek, onların zindanlarını başlarına yıkacağız*” diyorlardı.

Afiş çalışmamızın verdiği coşkuyla, son dönemde Kürt halkına yönelik saldırıları protesto için TAYD- DER, BAGEH, SDP ve ESP’nin katıldığı basın açıklamasında bizler de Mücadele Birliği yazılı kıvılcık bayraklarımızla yerimizi aldık. 27 Aralık Cumartesi günü Gümrük’ta DEHAP binası önünde toplanan 400 kişi içinde sayıca az olmamıza rağmen, daha eylemin başlarında sloganlarımızla herkes canlandı. Polislin, açıklamanın yapılacağı Cumhuriyet Meydanı’na yürünmesinde BAGEH’in pankartını bahane göstererek izin vermemesi üzerine otobüs duraklarında gerçekleştirilen eylemde çevik kuvvet ve panzerlerle geniş “güvenlik” önlemleri alınmıştı. Bu esnada “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” kuşlamaları ve “Proletarya ve Kürt Halkı Zindanlar Yıkılmadan Özgürleşemez” bildirimleri, özellikle Kürt gençleri ve anaları tarafından coşkuyla karşılandı. Yine özellikle “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan”, “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak” sloganlarına Kürt halkı geniş destek verdi. Polislin ülkü ocaklarından getirecekleri faşistleri kitleye saldırtma tehditlerinde bulunduğu eylem olaysız sona erdi.

28 Aralık Pazar günü Bornova Cumhuriyet Meydanı’nda ÖMP, ESP, İHD, Partizan, EKB ve İşçi Gazetesi’nin organize ettiği mitingde biz de, Mücadele Birliği pankartımız, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” ve “İrak’ta Namlular İşgalcilere” dövizlerimizle yerimizi aldık. Katılımın 400 civarında kaldığı miting, yürüyüşte ve miting alanında coşkulu geçti.

Tertip komitesi temsilcisi ve 19 Aralık katliamını yaşamış tutsakların konuşmaları, marşlar ve şiirlerle geçen mitingde, bir tutsak anasının “*onlar yaşamasını biliyorlar, üretiyorlar... Direnmişler ve ölmemişler; çocuklarımız doğru yolu seçmiş ve sizler gibi güzel insanlar burada oldukça onlar hiçbir zaman yalnız kalmayacak.*” sözleri coşkuyu daha da artırdı. “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” gibi bir çok sloganda kitlenin tek yürek olduğu miting boyunca “Murat Yoldaş Ölümsüzdür”, “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürececek Zafere Kadar”, “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar

Herşey Emeğin Olacak” sloganlarımızı duyurduk. Enternasyonal Marş’yla sona eren mitingde, 19 Aralık’ı unutmadığımızı ve unutmayacağımızı bir kez daha gösterdik.

**YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

İzmir’den Y.E. Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

Sağlık Çalışanlarından Eylem Üstüne Eylem

TTB üyeleri 5 Kasım’ın ardından 24 Aralık’ta da sağlık işkolunda greve çıktı. Sağlıkta Dönüşüm Paketi ile Kamu Yönetimi Yasa Tasarısıyla gündeme getirilen yasal düzenlemeler, sistemin ihtiyaçlarına karşılık olacak politikalarıdır. Bu yasalar ile yapılmak istenen, insanların temel hizmet öğelerinden birisi olan sağlık hizmetlerinde her geçen gün gericileşen sistemin bugünkü ihtiyaçlarına cevap vermektir. Çıkarılan yasalarla, sağlık çalışanlarına, “en değerli varlık insan” anlayışı unutturulmak, insanların sağlıkları üzerinden istenirse büyük paralar kazanılabileceği düşüncesi benimsetilmek isteniyor.

Ekonomik üstünlük ve siyasal iktidarın verdiği güçle, insanların yaşamlarına etki eden kapitalist düzen, sağlık çalışanlarına bu yasayı dayatmaya çalışıyor. Bu nedenle 5 Kasım’da hizmet üretmeyen sağlık çalışanları, 24 Aralık’ta da “Eşit İşe Eşit Ücret”, “Herkes Eşit Parasız Sağlık Hizmetleri” gibi şarlarla hizmet üretmediler.

Aynı gün SES (Sağlık Emekçileri Sendikası) liler de bütçeden sağlık kesimine ayrılan oranı protesto etmek için Eskişehir Vardar İş Merkezi önünde Paşabahçe işçileriyle birlikte basın açıklaması yaptılar. Daha sonra Eskişehir Paşabahçe işçileri, 9 Aralık’ta olması gereken grevi erteleyen, sermayenin politik temsilcilerinden birisi olarak AKP’yi protesto için yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş esnasında “Kahrolsun IMF, İşbirlikçi AKP”, “AKP’nin İpleri Şişe Cam’ın Elinde” sloganları atılarak AKP binası önüne gelindi. Burada okunan basın açıklaması ve atılan sloganların ardından eylem sona erdi.

Y.E. Mücadele Birliği/Eskişehir

KOMBATIMIZI ANDIK!

Murat Yoldaş Ölümsüzdür

*“Düşlerin sonsuza koştuğu yerde
Sabrın çiçeklerini açtığı yerde
Asla kapanmaz yaşanan defter
Çünkü tarihin en güzel yerinde
Son sözü hep direneler söyler”*

19 Aralık katliamının üzerinden tam 3 yıl geçti. Katliamda ölümsüzleşen Kombatımızı, Murat Ördekçi yoldaşı anmak için, toplu olarak Kanarya Mezarlığı'ndaki ölümsüzlük yatağına gittik. Üzerinde Murat, Sibel ve Aysun yoldaşların üçünün resminin olduğu pankartımızı açarak Kombatımızın başucunda saygı duruşunda bulunduk. Bir yoldaşımız bize Murat yoldaşı, kombatımızı anlattı. Onun nasıl büyük bir cesaretle ölümüne üzerine yürüdüğünü, yaşamı gibi ölümsüzleşmesinin de nasıl yiğitçe olduğunu anlattı. Murat yoldaş için okuduğumuz şiirlerden sonra sloganlarımızı haykırdık hep bir ağızdan: “Murat Yoldaş Ölümsüzdür”, “19 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız”, “Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız”

Bölgeden ayrılmadan önce faşistlerin çevrede gördüğümüz afişlerini de yırttık. Murat yoldaş bize gülümsüyor ve “elinize sağlık yoldaşlar” diyordu. Daima seninleyiz kombatımız, daime bizimlesin. Adın bizimle, devrimle birlikte sonsuza kadar yaşayacak.

Bölgeden ayrılmadan önce faşistlerin çevrede gördüğümüz afişlerini de yırttık. Murat yoldaş bize gülümsüyor ve “elinize sağlık yoldaşlar” diyordu.

Daima seninleyiz kombatımız, daime bizimlesin.

Adın bizimle, devrimle birlikte sonsuza kadar yaşayacak.

İstanbul'dan Leninistler

19 Aralık'ı Unutmadık

Faşizmin, varlığını devam ettirebilmek için yaptığı en büyük saldırılardan biri olan 19 Aralık katliamının üzerinden 3 yıl geçti. Her yıl çoğu yerde çeşitli eylemliliklerle protesto edilen 19 Aralık'ı, biz de kendi bölgemizde protesto ettik. 22 Aralık'ta Sarıgazi Uysal Caddesi'nde düzenlediğimiz meşaleli sokak eylemi ile sesimizi Sarıgazi halkına duyurmayaya çalıştık. Akşam 20:30 civarında yaptığımız eylemde “19 Aralık Katliamını Unutmadık”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar”, “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz” sloganlarını atarak, eylem yaptığımız bölgeye “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar”, “Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız”, “Zindanları Yıkacak, Zaferi Biz Kazanacağız”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Tutsaklar Özgürleşmeden İşçi Sınıfı Özgürleşemez”, “Bütün İktidar Emeğin Olacak” sloganlı kuşlamalarımızı yaptık. Eylemlerimizi bitirdikten sonra meşalelerimizi caddenin ortasında birleştirerek bıraktık ve dağıldık. Eylem sonrası, bölgenin jandarma tarafından ablukaya alındığı görüldü.

**YAŞASIN 19 ARALIK DİRENİŞİMİZ!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

Sarıgazi'den Leninistler

Burjuvazinin “MİLLİ GÜVENLİĞİ”ni Bir Gün Bozacağız!

Kristal-İş Sendikası ile Cam İşverenleri Sendikası arasında yürütülen 19. Toplu İş Görüşmeleri'nin tıkanması üzerine, Kristal-İş Sendikası tarafından 9 Aralık, grev başlangıç tarihi olarak belirlenmişti. 6 şirkette, 13 işyerinde 5 binden fazla cam işçisini ilgilendiren grev kararı, sermayenin politik temsilcisi olan AKP hükümeti tarafından 8 Aralık'ta 60 gün süreyle ertelendi. Gerekçe ise, “milli güvenliği bozmak”.

Nedir bu “milli güvenlik” masalı? 27 Eylül'den beri direniş halinde bulunan, paraya dayalı bir düzende işsiz kalmanın sıkıntılarını aileleriyle birlikte yaşayan işçilere göre güvenlik zaten bozuldu. İşçilerin alınterini gasp ederek milyonlarca dolar kar elde eden tüm kapitalistler için ise, kar oranlarında herhangi bir düşüştür “milli güvenliği” bozacak olan. Yani ezilen-sömürülen kitlelerin hakları uğruna savaşmalarıdır “milli güvenlik” için tehlike yaratan. Grev demek, üretimin durması, işçilerin yaşamları uğruna savaşması demektir. Burjuvalar için ise, işlerinin kötüleşmesi, güvenliklerinin bozulması. Ayrıca cam gibi toplumsal ihtiyacın bir çok ürünü için gerekli olan bir sanayi dalında üretimin durması, birçok sanayi dalını etkileyecektir. Bu nedenle otomobil sanayinin dev tekellerinden birisi olan Ford, bu greve karşı çıkmıştır. Ve burjuva hükümet “cam sanayiinde yaşanacak bir grev, otomobil sanayi-i etkileyeceğinden...” diyerek grevi ertelemiştir.

AKP iktidarı kendinden önceki iktidarlar gibi, burjuvaların istek ve talepleri doğrultusunda yasalar çıkarıyor, sermayeye

hizmete diğer hükümetlerin kaldığı yerden devam ediyor. Bu durum, işçilerin uzun mücadelelerle elde ettiği kazanımları korumada tek geçerli yöntemin pratik mücadeleden olduğunu kanıtlıyor. Böylece işçiler kendi çıkarlarıyla burjuvaların çıkarlarının uzlaşmaz olduğunu yaşayarak anlıyorlar. Önemli olan, yaşananlardan dersler çıkarmasını bilmektir.

Burjuva hükümetin ertelediği grev kararı, aslında bir grev yasağıdır; çünkü ertelenen grevden sonra greve çıkmak boş bir hayal olmakta, hükümet buna izin vermemektedir. Bu nedenle Danıştay'a yapılan başvurudan sonuç alınmazsa, tek çözüm olarak fiili grev olacaktır. Bu durumda işçi sınıfı sıkı bir örgütlülük yaratmak, tüm ezilen insanların desteğini almasını bilmek zorunda. Bunu da ancak tüm ezilenlerin kurtuluşunu, yani devrimi temel alarak yapabilir. Çünkü bu düzende ezilenlerin kanlı kavgalı uzun mücadelelerle elde ettikleri

hiç bir hak kalıcı değildir. Ezilen sömürülen insanlar olarak sorunlarımızın köklü, kalıcı çözümü, devrim ve iktidarı ele geçirme mücadelesinden geçer.

Bir sınıf olarak işçi sınıfı, isteklerini elde etmede ne kadar kararlı olduğunu pratik mücadelesinde göstermeli. Düşüncelerinin burjuva ön yargılarla felç olmasına müsaade etmemeli. Kafalarımızı burjuva fikir zindanından kurtaralım! Ezilen ulusun mensupları olarak, bu düzende sorunlarımızın kaynağı ortaktır ve bu ortak düşmana karşı mücadele etmeliyiz. Bu düzenin, devrimci önderlerimizi zindanlarda tutsak etmesine izin vermemeliyiz. Bilmeliyiz ki ne zaman kitleler halinde hapishane duvarlarının üzerinden yürürüz, önümüzde parlak bir güneş doğar. Paşabahçe Eskişehir Fabrikası'nda bir işçinin zindanlar konusunda düşünceleri şöyledir:

Sermaye F tipi süreci ile devrimci önderler nezdinde ezilen kitlelere gözdağı vermek istemiştir. Ezilenlere yönelecek ağır baskı koşullarına hazırlık için düzenlenmiş bu katliamı insanlara yeterince anlatabilmek gerekli. Sermaye düzeni, ezilenlere devrimci önderlerini sahiplenmeleri durumunda büyük baskılar uygulasa da, ezilenlerin önderlerini sahiplenmeleri için elimizden geleni yapmalıyız. Bunu kitlelere anlatmakta zorlansak da, bizim için ölenlerin mücadelesini işçilerin mücadelesi yaparak onları yaşattığımızı gösterebiliriz.

**Y.E.Mücadele Birliği/
ESKİŞEHİR**

PAŞABAHÇE'DE GREV ERTELEMESİ

Her gün burjuvazinin işçi sınıfına yönelik saldırısının yeni bir örneğine tanık oluyoruz. AKP hükümetinin Paşabahçe işçilerinin grevini ertelemesi bu saldırının şehrimizdeki örneği oldu. İşçilerin grev ertelemesiyle ilgili düşüncelerini almak için onlarla kısa bir söyleşi yaptık.

Y.E.Mücadele Birliği: Hükümetin grev erteleme kararını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Paşabahçe'den Bir İşçi: AKP'nin Bakanlar Kurulu kararı ile grevi ertelemesi, iktidara geldiğinden beri hangi sınıfın safında olduğunu daha net bir şekilde gösterdi. Bundan önceki DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümetinin sermayeye hizmetini bıraktığı yerden dini sermayenin temsilcisi AKP devam ettiriyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Grev kararının ertelenmesi nedeniyle Danıştay'a iptali kaldırması için başvuruldu. Burjuva hükümetin grevi erteleme gerekçesi "milli güvenliği tehlikeye düşürecek" olması. Sizce bu "milli güvenlik" nedir?

Paşabahçe'den Bir İşçi: Sermayeyi direkt olarak tehlikeye sokan her türlü anlayış onların "milli güvenliğini" tehlikeye sokar. Bu nedenle, bir çok yan dalı olan Cam Sanayi ülkedeki bir çok sermaye grubunu rahatsız etti. Sermayenin hizmetkârı olan hükümet de bu nedenle grevi 60 gün erteleme kararı aldı.

Y.E.Mücadele Birliği: Grev ertelemesine karşı neler yapılacaktır?

Paşabahçe'den Bir İşçi: Yasal grevin ertelenmesi moral bozukluğuna yol açsa da burjuva hükümetten medet ummanın temelde boş çaba olduğunu gösterdi. Buna karşılık alternatif girişimler olacaktır.

Yasada belirtilen greve başvurma hakkının 2 defa ertelenmesi, sermayenin kesinlikle greve izin vermeyeceği anlamına geliyor... Böylece cam işçisinin eline bir fırsat geçmiştir. Bu değerlendirilecektir.

Dinci sermayeyi temsil eder gibi görünen AKP hükümetinin, CHP'nin ortağı olduğu Paşabahçe Cam Sanayi A.Ş.'yi ilgilendiren grev kararını ertelemesi, esasında kapitalist düzenin

sürmesi için sermaye hizmetkarlarının amacının aynı olduğunu, bunların dinci, gerici, laik de olsa aynı amaca hizmet ettiğini gösterir.

Y.E.Mücadele Birliği: 19-22 Aralık katliamı üzerine düşünceleriniz nedir?

Paşabahçe'den Bir İşçi: Sermaye F tipi süreci ile emek önderlerine gözdağı vermeyi hedefleyen bir anlayış içerisindeydi. Girmek istedikleri AB koşullarına uygunluk kıstaslarını, o katliam yönünde dikkate dahi almadılar. İthal edilecek demokrasi anlayışının çok net bir örneğini gösterdiler. F tipiyle ilgili halkı cepheye alan, yani sermayenin kullanabileceği şekilde ona koz veren anlayışlar yüzünden, halkın gözünde F tipini savunmak suç oldu. Yeteri kadar halkı bilgilendirmedik. Bundan faydalanan sermaye tam bir katliam olarak nitelendirilebilecek bir insan avı başlattı. Bir çok önder katledildi. Süreç bunun ne kadar planlı bir şekilde yapıldığını kanıtladı. Amaç insanları asimile edip onları yalnızlığa iterek sosyalleşmeden uzaklaştırmak ve mücadele edenleri sindirmek olsa da, bunu kitlelere anlatmakta hep zorlandık. Ama bizim için ölenleri, onların varmak istediği yere işçileri götürerek onurlandırabiliriz.□

ÖRNEK BİR DEVRİMCİ DAYANIŞMA

Ben 17 yaşında bir emekçiyim, Dersimliyim. Başımдан geçen bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum. Bundan bir süre önce meşhur 1 Mayıs Mahallesi'ne doğru gidiyordum. 1 Mayıs, devrimcilerin yoğun olduğu bir mahalledir. Ancak oraya varmadan faşistlerin yoğun olduğu bir kahvenin önünden geçiyordum. 6-7 faşist yolumu kesti ve "sakalım keseceksin, sonra buradan geçeceksin" dediler. Ben de "Olur, başka

isteğinizi?" dedim. Tabii kızmaya başladılar. Bir tanesi diğerlerine "Ne duruyorsunuz, vursanıza şuna" dedi. O sıra sandalyeyi belime indirdiler, düştüm. Sonra bana vurmaya başladılar. O sırada 1 Mayıs Mahallesi dolmuşu geçiyordu. Ben "faşistler" diye bağırardım. Dolmuş durdu. İçindeki herkes inerek faşistleri dövmeye başladılar. Ne de olsa hepsi solcu, beni sahiplendiler. Faşistler iyi bir dayak yedi. Sonra beni sahiplenen

emekçiler sordu, "nereden böyle". "Sarigazi'den geliyorum" dedim. "Ne kadar cesursun, sana saldırırken bile yumruk sallamaya çalışıyorsun" dediler. Bu olaydan sonra oradan hep Che tişörtüyle geçtim. Kimse sesini bile çıkartmıyor artık. Bu da devrimci dayanışmanın ne kadar önemli ve yararlı olduğunun iyi bir göstergesi.

Sarigazi'den Bir Emekçi

YAPTIĞIMIZ İŞİ CİDDİYE ALMA

Yeri geldiğinde hepimiz şunu söylüyoruz: “Biz devrim yapacağız” ya da “Devrim Biziz Biz Devrimiz”. Bunlar kuşkusuz iddialı sözler ve elbette bizler iddialı olmayı her koşul altında sürdürmeliyiz. Bugün devrim konusunda iddiasını sürdürmeyen sadece ve sadece sosyal reformistlerdir. Oportünistler bile söz düzeyinde de olsa devrimi hedeflediklerini söylüyorlar. O halde bu konuda bizi onlardan ayırt edecek olan nedir? Daha üst perdeden konuşmak mı yoksa söylediğini tüm engelleri aşarak yapmak mı? Marx bir yerde “bir insan hakkında değerlendirmede bulunurken onun kendisi hakkında söylediklerinden çok yaptıklarına bakmak gerekir” der; çünkü birincisi her zaman bizi yanılgılı sonuçlara götürür. Kıyaslamalarda insan farkında olmadan kendi durumunu a-bartabilir. Oysa daha ne kadar çok yapmamız gereken şey olduğuna şöyle bir baktığımızda hiç kimsenin kendisini dev aynasında görmemesinin gerekliliği daha iyi anlaşılır.

Yaptığımız İşin Öneminin Farkına Varmak

Yaptığımız işin üzerinde ciddiyetle durmak, hiçbir işi yarım bırakmamak, mutlaka sonuçlandırmak için öncelikle yaptığımız işin öneminin farkında olmamız gerekiyor. İşçi sınıfı ve emekçi halklar önünde tarihsel bir sorumluluğu sahip olduğumuzu tam anlamıyla bilince çıkarmadan, işin ciddiyetinin farkına varamayabiliriz. Örneğin bir yere propaganda çalışması için mi gidiyoruz, eğer orada sadece konuşmuş olmak için konuşursak, günah çıkarma misali bir iki şey söyleyip geçerse başarılı olmayız. Tam tersine, onların tüm duygular ve düşüncelerine nüfuz etmeli, onları büyülenmişcesine kendi etkimiz altına almalıyız. Evlerine gittiğimiz insanları yüreklerinden yakalamalı, onlar için en

can alıcı sorunları hemen bulup çıkarılmalı ve Geçici Devrim Hükümeti'nin bu tür sorunları nasıl çözeceğini onlara sabırla anlatmalıyız. Bütün bunları yapabiliriz, yeter ki, bunun bizim tarihsel sorumluluğumuz olduğunu bilelim. Yeter ki, bizim o insanlara anlattığımız hiçbir şeyin boşa gitmediğini, bunların hepsinin devrimi mayaladığını akıldan çıkarmayalım.

Bunu ancak yaptığımız işe yoğunlaşarak başarabiliriz. Hangi alanda, hangi çalışmayı yapıyor olursak olalım. Kafamızın başka yerde olmaması gerekir. Kafamızı hiçbir zaman gereksiz şeylerle meşgul etmemeli, kendimizi i-şimize vermeliyiz.

İyi Örnekler Yaratmak

Yaptığımız işi ciddiye alma konusunda kötü örnek bir hayli çok. En basitini söylediğimizde abartı yapmadığımız daha iyi anlaşılacak: derginin baştan sona okunmuyor oluşu bile sorunun vahametini göstermeye yeter. Yoğun bir emekle hazırlanan dergimizin kendi yoldaşlarımız tarafından büyük bir dikkatle, her satırında ne olduğu merak edilerek okunması gerekir.

Kendi emeğine, kolektif emeğe yabancılaşmış olan birisi büyük iddiaların sahibi olamaz... çalışmalarda kimi zaman dikkatimizi çeken daha çok “dostlar alışverişte görsün” mantığıyla yapılan çalışmaların verimsiz olduğu, sonuç alıcı olamadığı... Bir işi tam anlamıyla özümseyip, önemini kavrayıp yapmak yerine, sadece memur zihniyetiyle işi kotarmaya yönelik yapmak arasında dağlar kadar fark vardır. Çalışmayı severek, isteyerek yapmaktan çok, gönülsüzce, isteksizce yapmak, “niye yapmadın?” denilmesin diye yapmak o çalışmayı hem verimsiz kılar, hem de değersizleştirir. Bir diğer kötü örnek, üstünkörü, özensiz çalışmaktır. Başlatılan işin bitirilmesi, yapılması gereken

nin zamanda yapılmayıp ertelenmesi, sallapati yapılmasıdır. Onca emek kaybı, zaman kaybı ve sinirlerin yıpranmasına rağmen bir işin halledilememiş olmasından daha kötü bir şey yoktur. Bir orkestra titizliğiyle çalışılsa, bir kişi her işi birden yapmaya çalışmak yerine iyi bir görev bölüşümü yapılsa ve her parça iyi bir şekilde denetlense hiçbir şekilde olmayacak sorunlar, iş kendiliğindencilige, bilinen deyimiyile “ortaya” bırakılınca, yapılmadan yüzüstü kalabiliyor. Sonuçta belki bir kişi başarısızlığın tüm sorumluluğunu alıyor, ama bu, sorunu ortadan kaldırmaya yetmiyor.

Planlı Programlı Çalışma

Kimi zaman yapılan çalışmada sonuç alamamanın nedeni iş bilememek, acemilik, tecrübesizlik vb. olurken, kimi zaman da her yere birden yumruk atmaya çalışmak; belli bir işe yoğunlaşarak sonuç alabileceken dağınık ve plansız çalışmak olabiliyor. Bunu hissettiğiniz anda yapmamız gereken çok genel de olsa bir program yapmak, günü planlamaktır. Bu şekilde her yere birden yetişmeye çalışmak, dağınıklık son bulabilir. Aslında her şeye yetişmek için yeterince zaman var. Önemli olan ufak tefek işlerle heba olan “kayıp zaman”ı bulabilmek ve iyi değerlendirmektir. Şöyle bir düşündüğümüzde gün içinde böyle çok “kayıp zaman”ımız olduğunu göreceğiz.

Yaptığımız işi ciddiye almanın yolu planlı ve programlı çalışmaktan, zamanı iyi kullanmaktan geçiyor. En önemlisi de başaracağımıza olan inançtan, zaferin bizim çalışmalarımıza bağlı olduğunu bilmekten. Devrim dünyanın en ciddi, en çok sorumluluk isteyen işlerinden biridir. Ciddi ve planlı bir çalışma yürütmeden ona önderlik edilmez. Bunu yapmak zorundayız.□

Küba'yı her türlü

baskı ve sömürüden kurtarıp sınıfsız toplum yoluna sokan Küba Devrimi'nin 45.yılı, dünya proletaryası ve ezilen halklarına kutlu olsun.

Küba Devrimi, Küba halkını sınıfsız sömürsüz bir toplum yoluna sokmakla kalmadı, ama aynı zamanda, dünyanın en büyük emperyalist gücünün yanında sosyalizm örneğinin nasıl yaşayacağını da gösterdi.

Fidel Castro önderliğindeki Küba, uzun yıllar boyunca sağladığı sosyalist gelişme, geliştirdiği devrimci enternasyonalizm ve komünizm anlayışıyla, Halkların Devrimci Küba'sı haline gelmiştir.

Şıramalı çöküş sürecine giren ABD emperyalizmi, dünya proletaryası ve ezilen halklarının önündeki bu örneği yıkmak, ortadan kaldırmak için bütün güçlerini harekete geçirmiş durumdadır.

Almanya, Fransa başta olmak üzere bütün Avrupalı emperyalistler, ABD ile tüm çelişkilerine rağmen Küba'nın yıkılması konusunda ABD'nin arkasında yer alıyorlar.

Kısacası, bütün emperyalist-kapitalist devletler Küba'yı yıkmak, Küba örneğini ortadan kaldırmak için harekete geçmişlerdir.

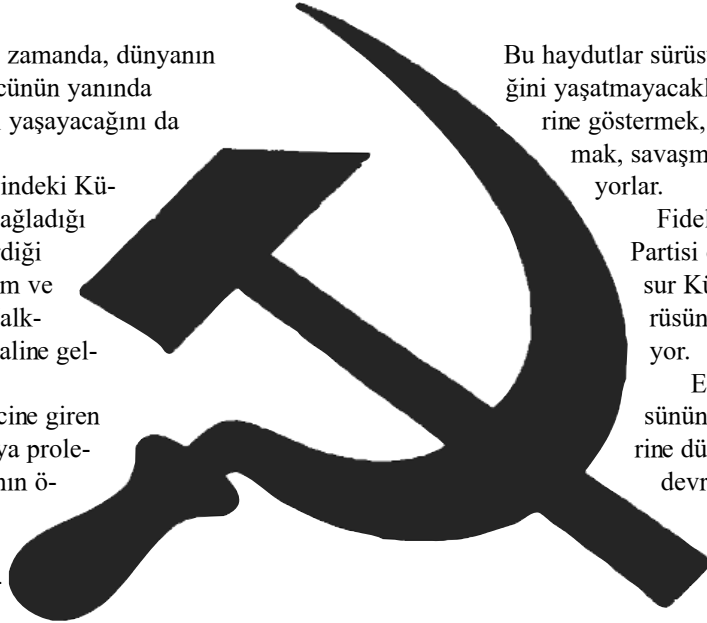
Onlar bu örneği ortadan kaldırmak istiyorlar, çünkü; Yüzyılın Komünü olarak devrimci Küba'nın bir meşale gibi dünya proletaryasının ve ezilen halkların yolunu aydınlatmasından korkuyorlar.

Kapitalizme ve emperyalizme karşı harekete geçmiş olan proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların Küba örneğini izlemesinden korkuyorlar.

Küba'nın başta Latin Amerika olmak üzere, bütün dünya ezilen halklarına moral ve güç veren bir devrim o dağı olmaktan çıkmasını istiyorlar.

ABD emperyalizmi, bu iğrenç amaçları için, dünya-

HALKLARIN DEVİRİMCİ KÜBA'SINI SAVUNALIM*

Bu haydutlar sürüsü, sosyalizmin hiçbir örneğini yaşatmayacaklarını dünya devrim güçlerine göstermek, böylece morallerini bozmak, savaşıma iradelerini kırmak istiyorlar.

Fidel Castro ve Küba Komünist Partisi önderliğindeki yiğit ve cesur Küba halkı, bu haydutlar sürüsüne karşı kahramanca direniyor.

Emperyalist haydutlar sürüsünün Küba'yı yıkmaya girişimlerine dünya komünist partileri, devrimci örgütler, dünya proletaryası ve ezilen halklar Küba'yı savunarak yanıt vermediler.

Yüzyılın Komünü Kü-

ba'yı emperyalist haydutlara karşı savunalım.

Halkların Devrimci Küba'sı'nı savunmak için her yerde Küba'yı Savunma Komiteleri kuralım.

Şimdi bütün komünist partilerin, devrimci örgütlerin, devrimci proletaryanın ve ezilen halkların birinci enternasyonalist görevi Küba'yı savunmaktır.

KÜBA'YI SAVUNALIM!

KÜBA'YI SAVUNMA KOMİTELERİ KURALIM!

YAŞASIN PROLETARYA

ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN HALKLARIN DEVİRİMCİ KÜBA'SI!

TKEP/LENİNİST

MERKEZ KOMİTESİ

*Elimize e-mail yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliği taşımasından dolayı yayımlıyoruz.

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

28 Aralık 2003'te Ayışığı Sanat Merkezinin Düzenlediği
FİLİSTİN GECEİ

